

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2014. szept.–okt.
XIX/5. szám

Ára: 290,- Ft

Petőfiszállás-Szentkút – kegszobor

Tartalomjegyzék

Szent őrangyalomhoz

*Isten angyala, ki őrzöm vagy,
akinek gondviselésére vagyok bízva
a mai napon (ez éjjel)
szent sugallataiddal világosítsd fel,
őrizz, vezess és kormányozz engem.
Amen.*

Ima Magyarország szent őrangyalához

*Szeretet és irgalom Istene!
Te minden nemzetnek saját őrangyalt adtál.
Te, aki hazánk népét szeretetben égő engesztelésre rendelted,
add meg a magyar nép őrangyalának közbenjárására,
és az ő segítségével,
hogy mi, a Nagyasszony régi öröksége,
beteljesedjünk a Szeretetláng és szeretetáldozat által,
és úgy tudjunk szeretni, ahogy Te szeretsz minket.
Győzd le bennünk és általunk is a világot,
és szabadíts meg a gonosz lélek támadásaitól,
hogy elérhessük az örök élet koronáját,
a mi Urunk, Jézus Krisztus, a Te Fiad által,
Aki Veled és a Szentlélekkel egységben él és uralkodik
most és mindörökké. Amen.*

P. L. Siegfried M. ORC

Jézus Szent Szíve tisztelete	1
Szűz Mária Szepőlötelen Szívének tisztelete	9
„Igen” a Szeretetlángra!	14
Szent István akkor és ma	20
Ezer év	28
A kereszttel elkerülhetetlen	30
Egy szentmisén tapasztaltak	31
Örvendjete!	33

Mária-kegyhelyek

Petőfiszállás – Szentkút	43
--------------------------------	----

Mária kicsinyei

Élménybeszámoló	45
-----------------------	----

Rózsafüzér

Rózsafüzér Szent István király tiszteletére	51
---	----

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Szent István korona-
felajánlása, Szokolca

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén,
illetve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Jézus Szent Szíve tisztelete

Minden hónap első péntekje, a Jézus Szíve-tisztelet napja. Alacoque Szent Margit külön fölszólítást kapott az Úr Jézus Krisztustól, hogy minden hónap első péntekén járuljon szentáldozáshoz. A 9 egymást követő első péntek megtartásához, **az első pénteki nagykilencedhez** az Úr külön ígéretet fűzött. Ennek alapján, főként a jezsuiták hatására, a Jézus Szíve tisztelet legnépszerűbb formája lett az első pénteken végzett engesztelő szentgyónás, szentmise (szövege votív mise Jézus Szent Szívéről) és szentáldozás. Az első péntekes következőes megtartása nagy segítség a lelki életben. Jellemzője és a hozzá fűződő ígéretes a bűnbánat, az önismeret fejlődése, a tökéletesség köré csoportosulnak.

Mi is az a Jézus Szíve tisztelet?

A középkorban már kimutatható volt bizonyos körökben a kifejezett Jézus Szíve tisztelet, különösen a „német misztikusoknál” (1250-1350). Elmékedésük anyaga az Énekek éneke: az Egyház, mint Krisztus jegyese. A jezsuiták és a karthauziak átvették a Jézus Szíve tiszteletet, és elterjesztették az Egyházban. Eudes Szent János is buzgólkodott ebben.

Itt kapcsolódtak be a Jézus Szíve tiszteletbe Alacoque Szent Margit látomásai (1673-75), melyekben Jézus különösen az emberi hálátlanságot fájlalta, s a Szív tisztelőitől engesztelést, a hónap első péntekjén gyónást és áldozást kért. A Szent Szív tisztelet terjedésében nagy szerepe volt Alacoque Szent Margit gyóntatójának, a jezsuita páter Colombière-nek. A felvilágosodás, illetve a jozefinizmus nem kedvezett a Jézus Szíve tisztelet terjedésének. 1814-ben, a visszaállított Jézus Szíve tisztelet azonban ismét legfőbb tömegpasztorációs programjának tekintette, s a társadalmi szolidaritás és megbékélés, a szociális megújulás orvosságaként hirdette meg Jézus Szíve tiszteletét. Azóta alig van templom, ahol ne lenne jelen a Jézus Szíve tisztelete.

Az Egyház hivatalos liturgiája mindaddig tartózkodó maradt, amíg a Jézus Szíve teológiája nem volt kidolgozva. XIII. Kelemen pápa (1758-69) 1765-ben engedélyezte a lengyel püspököknek, hogy bizonyos keretek között bevezessék Jézus Szíve miséjét és officiumát. **IX. Pius pápa Jézus Szíve ünnepét az egész Egyházra kiterjesztette 1856-ban.** XIII. Leó pápa (1878-1903) 1888-ban elsőrendű ünnepé emelte, majd 1899-ben hagyta jóvá a Jézus Szíve litániát az egész Egyház számára. XI. Pius 1928-ban a Miserentissimus Redemptor enciklikában már összefoglalást adott a Jézus Szíve tisztelet teológiai alapjairól. XII. Pius pápa (1939-58) a Haurietis aquas enciklikájával emlékezett meg a 100 évvel korábban bevezetett ünnepről.

Főünnepe a pünkösd utáni 2. vasárnapot (Úrnap nyolcadát) követő péntek (az egyházi év utolsó változó ünnepe). Ezenkívül a Jézus Szíve tisztelet ideje **minden elsőpéntek és a június hónap.**

A **Jézus Szíve tisztelet dogmatikai megalapozása** a Szentírásra megy vissza és a hagyomány adataira támaszkodott. Jézus kereszten átszúrt Szíve a megváltó szeretet szimbóluma. Ahogy Pál apostol arról beszélt, hogy ne szomorítsuk meg Isten lelkét, úgy lehet szó Jézus engeszteléséről is.

A Jézus Szíve tiszteletben magát az Istenembert, magát Jézust ünnepeljük, de úgy, ahogy Szívének szeretetét kifejezte. A személyes egység révén Jézus egész embersége az isteni személy kifejezője. Az egyházi dokumentumok szerint a szív nem pusztán jelképe Jézus szeretetének, hanem valóságos emberségének kifejezése, melyet áldozatul adott értünk. A Szentírásban és a hagyományban a szív nem lélektani, hanem az egész embert kifejező fogalom, olyan ösfogalom, amely egyszerre fejezi ki a testi és a lelki valóságot. A testben megnyilvánuló személyesség belső központja, ahol a személyes elhatározások és a külső kapcsolatok megszületnek. Amikor Jézus szeretete helyett a Szívét tiszteljük, akkor az elvont fogalom helyett a konkrét valóságra hivatkozunk, és ez egyúttal eszünkbe idézi a megtestesülés titkát is. Jézus Szíve ontológiailag megalapozott szimbólum, mely alkalmas arra, hogy a személyiséget a maga emberségében kifejezze. A Szívben nemcsak Jézus emberi, hanem istenemberi szeretetének is jelképét látjuk, amely egyszerre tükrözi az Atya iránti és az emberek iránti szeretetet. Mivel a Jézus Szíve tisztelet a szíven keresztül az isteni személyre vonatkozik, azért ezt a latreutikus, vagyis imádó kultusz körébe soroljuk.

A Jézus Szíve tisztelet megnyilvánulási formái: az engesztelés, a viszontszeretet, Krisztus követése és önmagunk följajánlása. Az engesztelés lényegében bekapcsolódás abba az engesztelésbe, amelyet Jézus, mint főpap az Atya elé visz, de az ellene elkövetett sértés jóvátétele is.

Önmagunk följajánlása azt fejezi ki, hogy egyesülni akarunk a szeretettel, mellyel Isten szerette a világot, és minden fáradozásunkat, munkánkat, szenvedésünket ennek érdekében tesszük és viseljük. Kerülni kell, hogy az ájtatosság elszakadjon a teljes Istenembertől, és csak a szívre, mintegy jelképre irányuljon.

Szent Margit volt az első, aki a Szent Szív különös oltalmába ajánlotta magát. E följajánlást később egészen napjainkig jámbor egyének és közösségek, városok és nemzetek követik. XI. Pius pápa (1922-39) az Egyházat is Jézus Szíve oltalmába ajánlotta.

Az első péntek „időszerűsége”

Hitéletünkben jártas keresztények ismerik a Jézus Szíve-tiszteletet, főleg az „első pénteki nagykilenced” gyakorlata révén.

„Isten szeretete Jézus kereszten átszúrt Szívében nyilvánult meg, és viszontszeretetet hoz létre” (XVI. Benedek pápa).

Jézus célja tehát az, hogy nemes, érzelmekben gazdag, bensőséges, baráti kapcsolatra léphessen velünk. Ennek – a dolog természeténél fogva – bizonyos hitéleti gyakorlatokban is meg kell mutatkoznia. Ebben Jézus maga van segítségünkre: szeretetének viszonzását kérve kilenc egymás utáni első pénteki szentáldozást ajánl. A maga részéről pedig így szól: „Szívem irgalmában megígérem, hogy mindazoknak, akik e kérésemet teljesítik, megadom a végső bűnbánat kegyelmét; nem hálnak meg a nekik szükséges szentségek nélkül.”

Jézus ezzel az ígéréssel az utóbbi századokban hatalmas tömegeket vonzott magához.

Sajnos, a múlt század közepétől ez a buzgóság lehanyatlott. Sokféle oka van ennek. Egyik az, hogy a jobb megértés hiánya miatt a hívek számára a gyónás volt a fontos: „Gyónni megyek – első péntek van!” Már az is baj volt, hogy a sok gyónó láttán a gyónató nem foglalkozott alaposan a lelkekkel. A „hamari munka” itt sem ért sokat. Pedig Jézus a gyónást nem is említette. Igen, gyónjon meg, aki lelkiismerete terhén könnyíteni akar, de **a cél a bensőséges eucharisztikus találkozás gyümölcse: az elmélyülő találkozás Jézussal.** A szívek találkozása.

Manapság egyre kevesebb a gyónás (különböző okokból). És vele – az „első péntekes” hívők száma is csökkent.

Ugyanakkor megfigyelhető a személyes Jézus-kapcsolat növekvő igénye. E változást jobban megértjük, ha összeillesztünk két jézusi kijelentést: „Aki megtartja parancsaimat, az szeret engem” – „Aki szeret engem, megtartja tanításomat”. Mindkét kijelentésben a parancsszámba menő tanítás megtartásáról és a szeretetről is szó van. Régebben inkább a parancsok megtartását láttuk fontosabbnak – ebben rejlett Jézus szeretete. Mint láttuk, egyre inkább érvényesül – főleg a komolyan vallásos fiataloknál – a fordított sorrend: szeressük meg Jézust, éljünk vele személyes, szívtől szív felé forduló barátságban. Igen, bűnösök vagyunk, de hát Jézus „nem azért jött, hogy az igazakat hívja, hanem a bűnösöket” (Mk 2,17). Őket vonzza Jézus irgalmas Szíve – többek közt az első pénteki felhívással is. Mennyire kedvez ez a fordulat a Jézus Szíve szerinti lelkiségnek!

Vannak mégis, akik e gyakorlatot kifogásolják. Jézus nekik is azt mondja, amit a zúgolódó szőlőmunkásoknak: „Rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?!” (Mt 20,16) Mások arra a teológiailag biztos tanításra hivatkoznak, hogy nem lehetünk biztosak üdvösségünk elérésében, így például abban sem, hogy ez vagy az az első

pénteki szentáldozásunk a kegyelem állapotában történt-e; teljesült-e a gyakorlat egymásutánisága. Válaszunk: az Isten irgalmas szeretetére számító ember nyugodtan hagyatkozhat az üdvösségnek öböne rejtlő, legalábbis valószínűsítő jeleire. Ilyenek: jótékonykodó szeretetben él, tiszteli Jézus Anyját, és – nem utolsósorban – Jézus nagylelkű ígéretében bízva végzi az első pénteki kilencedet.

Hogyan ébresszük fel tehát mind többekben az igényt a nagykilencedre?

Tudatosítsuk, mit jelent az örök élet, örök boldogság – és mit a kárhozat.

Emlékeztessünk rá, hogy Jézus várja barátságunkat – baráti szívvel.

Kapcsolatunk elmélyítése igényli a rendszeres ismétlést – kilenc alkalommal, ahogyan Jézus akarja. A gyónás e téren csak eszköz, szükséges eszköz. És hogy jól használjuk ezt az eszközt, ne elsielve, ne tömegben, hanem komolyan, tehát inkább pár nappal előbb végezzük el gyónásunkat.

Hevenes János SJ

Jézus Szíve ünnepe

Az egyházi évben egymás mellett van három nagy és egy kisebb ünnep: Szentháromság vasárnapja, Jézus Szent Testének és Vérének az ünnepe, Jézus Szíve ünnepe, és Mária Szepőlötelen Szívének az ünnepe. Ezek tartalmilag is szorosan összetartoznak.

A szív a szeretet középpontja, forrása, legfőbb motorja. A Szentháromság legbensőbb szeretetét Jézuson keresztül ismerhetjük meg. Szívének szeretetét mutatja a Nagypéntek, amelyen feltárult ez az irgalommal, könyörülettel, irántunk való szomjúsággal, szeretettel teljes szív. Ennek szeretetáramát nyújtja nekünk az Eucharisztia, az Úrnapja, minden szentmise és minden szentségimádás.

Akik ott voltak a kereszt alatt, Szűzanya, János apostol, és az a néhány asszony átérték ezt a szeretetet annak minden gyönyörűségével és fájdalomával, és ezt, főleg a Szűzanya, közvetíteni is tudják a többi embernek. És átélte ezt néhány misztikus szent is. Nagy Szent Gertrud egy misztikus párbeszédben kérdezte János apostolt.

– Amikor az utolsó vacsorán az Üdvözítő áldott keblén nyugodtál, nem érezted ennek a szeretetnek az édes lüktetéseit?

– De igen éreztem – válaszolt az apostol.

– Akkor miért nem beszéltél róla evangéliumodban? – kérdezi szemrehányóan Gertrud

– Mert az én feladatomban az volt, hogy a testté lett Igét mutassam be a világnak. Ennek a titoknak a felfedése későbbi századok számára lett fenntartva – válaszolta az apostol.

Ez az idő a 2. keresztény évezredben jött el. Annak elején a Ciszterci rend második alapítójának tartott Szent Bernát (11. század) után Szent Bonaventura, a

nagy ferences misztikus, a középkor nagy német misztikusai, Hackenborni Szent Mechtild, Szent Gertrúd (13. század), írják róla, majd a 16-17. században a jezsuita Canisius Szent Péter, Szalézi Szent Ferenc tisztelték különösen Jézus Szívét. Majd nagy lendületet adott ennek a tiszteletnek ez utóbbi által alapított vizitációs nővérek rendjébe tartozó Alacoque Szent Margitnak a látomásai Jézus Szívéről. A jezsuiták dolgozták ki és népszerűsítették Jézus Szívének a tiszteletét.

Ugyanebbe a vonalba, áramba tartoznak a Szent Fausztina nővér által a 20. században kapott kinyilatkoztatások, amelyeket elismert az Egyház, nevezetesen Szent II. János Pál pápa, aki előbb boldoggá, majd szentté avatatta Fausztina nővért, és bevezette az Egyházban az Isteni Irgalmasság vasárnapját. Ugyancsak II. János Pál pápa kezdeményezte 2002-ben, hogy a **Jézus Szíve ünnepe legyen a papok megszentelődésének a világnapja, amelyen az Egyház világszerte imádkozzon a papok megszentelődéséért.**

És ugyanennek a szeretetáradásnak a folytatása a Szeretelángról szóló kinyilatkoztatások – elsősorban a magyar Erzsébet asszony, de mások számára is. Éppen az az érdekes, hogy több csatornán keresztül is áradnak ugyanazok a kegyelmek. Ezek egyházi elismerése irányában még csak az első lépések történtek meg.

Az emberek közül a Szűzanya szíve állt a legközelebb Jézus Szentséges Szívéhez. Az Ő szíve fogadta be a legjobban Jézus Szívének a szeretetlángját és tudja azokra árasztani, akik neki szentelik magukat. Ez a Szereteláng nem más, mint a Szentháromság Szívének a szeretetlángja, amelynek kiáradását éppen a mi nemzedékünk tapasztalja a leginkább.

Ennek a szeretetlángnak óriási sodrása van. Ha átengedjük magunkat ennek a sodrásnak, magával ragad minket, mint az áradó folyó.

Kimentem többször is a napokban az áradó Dunához, és szemlélődtem egy kicsit. Megfigyeltem, hogy hogyan viselkednek a sarkantyúk. Azt láttam, hogy ahol valami akadály, mondjuk egy fal nyúlt a vízbe, annak a végénél nagy volt a sodrás. De víz felszínén úszó levelek vagy egyéb tárgyak, ha a sarkantyú sodrás felőli szélétől távolabb voltak, közel a szárazhoz, előbb belekerültek egy visszarámlló örvénylésbe, és ott forgolódtak, ellentétes irányba is sodródtak, mint az ár. Egy jó időbe telt, amíg újra kijebb sodródtak, és magával vitte őket az ár. Egy kis segítséggel, egy bottal megtaszítva őket, kevesebbet forgolódtak volna, előbb belekerültek volna a fő áramba.

Így látok ma sok embert, akik az ár szélén úsznak lassan, és fenn is akadnak ilyen-olyan okok miatt, és egy bizonyos körön belül forgolódnak csak. És közöttük van nagyon sok papi lélek is. Ha imáinkkal, engesztelésünkkel megtaszítjuk őket egy kicsit, magával fogja sodorni őket is ez az ár a Szentháromság Szívének mérhetetlen óceánja felé.

Nagy a felelősségünk nekünk engesztelőknek! De ne feledjük, nekünk nem kell mást tennünk, mint hogy ezt a kis lendületet megadjuk a körülöttünk lévő lelkeknek, különösen a papi lelkeknek, mert ők magukkal fogják vinni a rájuk bízott lelkeket is. A Jézus Szíve ünnep erre a küldetésünkre figyelmeztet minket.

Ígéreték

Mit ígért Jézus azoknak, akik megtartják az elsőpénteki nagykilencedet, vagyis kilenc egymást követő hónap első péntekén meggyónnak és megáldoznak?

Jézus ígéreteit 12 pontban foglalhatjuk össze, ezek a következők:

1. Megadom nekik az állapotukhoz szükséges kegyelmeket.
2. Családjaiknak megadom a békét.
3. Minden bánatukban megvigasztalom őket.
4. Életükben és különösen haláluk óráján biztos menedékük leszek.
5. Minden vállalkozásukat megáldom.
6. A bűnösök szívemben megtalálják az irgalom forrását és vég nélküli tengerét.
7. A lanyha lelkek buzgókká lesznek.
8. A buzgó lelkek nagy tökéletességre jutnak.
9. Megáldom a házakat, ahol Szívem képét kifüggesztik.
10. Azoknak, akik a lelkek megmentésén dolgoznak, olyan erőt adok, hogy még a legmegrögzöttebb bűnösöket is megtérítik.
11. Azok neveit, akik ezt az ájtatosságot terjesztik, szívembe írom, és onnan soha ki nem töröm.
12. Végül Jézus Szíve legnagyobb ígérete az elsőpénteki nagykilencedet elvégzőknek a következő: Mindazok, akik kilenc egymásután következő hónap első péntekén a szentségekhez járulnak, vagyis meggyónnak és megáldoznak, nem halnak meg kegyelmem nélkül, sem a nekik szükséges szentségek vétele nélkül. Isteni Szívem biztos menedékük lesz az utolsó pillanatban.

Ez az utolsó ígéret tehát azt jelenti, hogy nem kárhoznak el azok, akik életükben elvégezték a nagykilencedet. Nagyon fontos ígéret ez!

Június hónapban szokás imádkozni minden nap a Jézus Szíve litániát.

Alacoque Szent Margit

Ünnepét minden évben október 16-án tartja az Egyház. Burgundiában született 1647. július 22-én és 1690. október 16-án lépett át az örök életbe. Margit apja királyi jegyzőként működött. Amikor Margit nyolc éves volt, meghalt az édesapja, és a család meglehetősen rendezetlen anyagi körülmények között maradt. A kis Margit tíz éves korában súlyos beteg lett: gyermekbénulás támadta meg. Betegsége négy

évig tartott, és gyógyulása olyan váratlan és hirtelen volt, hogy ő maga és környezete is csodának tartotta.

Rendkívüli jelenségek is mutatkoztak életében, például látomásai voltak. 1667-ben egy magánkinyilatkoztatás hatására elhatározta, hogy szerzetbe lép.

A noviciátus ideje alatt kapta az első magánkinyilatkoztatásokat Jézus Szent Szívéről. Hogy a látomások valóságáról bizonyosságot szerezzen, a zárda főnöknője különböző szakértőkkel vizsgálta meg, akiknek véleménye nagyon kedvezőtlen volt. Emiatt sok meg nem értés és megaláztatás érte Margit nővért.

1675-ben pozitív változás történt a kolostorban, a vizitációs apácák előljárónak kapták Claude La Colombière jezsuita atyát, aki hamarosan Margit nővér lelkiatyja lett, és megnyugtatta a kapott kegyelmek valóságáról. Margit akkor feltárta előtte a küldetését, mely szerint a Jézus Szíve-tiszteletet kell szélesebb körben terjesztenie. Elmondta nagy látomását, amelyben 1675. június 15-én volt része, amelyben az Úr Krisztus megbízta azzal, hogy gondoskodjék Jézus Szívének ünnepéről. Erről írást is készített, amelyet átadott La Colombière atyának, aki azt később „Lelki magábaszállás” című könyvében közzé is tette. A könyv megjelenésétől kezdve széles körben ismertté váltak Margit-Mária nővér magánkinyilatkoztatásai.

Az idő múlásával Margit nővér egészsége meggyengült, és 1690. október 16-án magához vette az Úr.

Nagyon értékes önéletrajzot hagyott hátra, amelyet 1685-ben írt. Margit nővért 1864. április 24-én boldoggá, 1920. május 13-án szentté avatták.

Legyen példa számunkra az Ő személye a Jézus Szíve tiszteletben, és az elsőpénteki nagykilenced kitartó végzésében.

A Szent Szív látomása

1673. december 27-én történt, Szent János evangélista ünnepén. Margit nővérnek valamivel több szabadideje volt ezen a napon, mint máskor, így az Oltáriszentség imádásába merült. Hirtelen áthatotta az Isteni Jelenlét. A következőket jegyezte fel:

„...Elfelejtkeztem önmagamról, és a helyről, ahol voltam, belevesztem az isteni Lélekbe, szívemet csordultig áthatotta szeretetének ereje. Hosszú ideig engedte, hogy isteni Szívén pihenjek, ahol szerelmének gyönyöreit izleltem velem, és Szent Szívének megmagyarázhatatlan titkait értettem meg, melyeket eladdig elrejtett előlem, és csak ekkor fedett fel első ízben, de olyan érzékletes és hatásos módon, hogy nem hagyott egy pillanat kételyt sem bennem, pedig szüntelenül rettegek, nehogy tévedésbe essek, amikor elmondom, ami velem megtörtént. Tehát a dolog valahogy így esett meg:

Ő azt mondta nekem: **Isteni Szívem szenvedélyesen szereti az embereket, és különösen téged, olyannyira, hogy már nem tudok megelégedni azzal, hogy lángoló érzelmeim önmagamba zárva maradjanak, ki kell áradniuk az emberekre általad, és meg kell nyilvánulniuk a számukra, hogy gazdagodhassanak azokkal az értékes kincsekkel, melyeket most felfedek előtted, és amelyek magukban hordozzák a megszentelő és szükséges kegyelmeket az emberek számára ahhoz, hogy megmeneküljenek a kárhozattól. Téged választottalak ki, tehetetlen és tudatlan eszközként, hogy véghezvidd ezt a nagy művet, hogy minden énáltalam történjék.**

Majd elkérte tőlem a szívemet, mivel könyörögtem neki, hogy vegye el tőlem, és megtette, és behelyezte imádandó szívébe, láttam azt az övében, mint parányi részt elemésztni ebben a tüzes kemencében, majd ismét kivette onnan. Olyan volt, mint egy szív formájú lángcsóva, és visszahelyezte oda, ahonnan elvette, mondván: — **Íme, kedvesem, szeretetem záloga, belezárom szívedbe eme élő lángok kicsiny csóvját, hogy eleméssze a szívedet életed utolsó pillanatáig, mert eme tűz heve sosem csillapodik, és nem talál felüdülést, csak némiképp abban a véráldozatban, melyet értetek ontottam a kereszten, ezért ez a tűz több megaláztatást és szenvedést hoz majd számodra, mint könnyebbéget.**

Ezért azt akarom, hogy engedelmeskedj mindenben, amit parancsolnak neked, és nyújts vigasztalást azzal, hogy te is véredet ontod a megaláztatások keresztyén. És jelül, hogy mindaz a kegyelem, amit most kaptál tőlem, nem a képzelet játéka, hanem a kezdete annak a műnek, melyet benned még el fogok végezni, és hogy egy eleven sebet zártam bele a mellkasodba, a fájdalmat immár örökre érezni fogod. És mivel egészen eddig a pillanatig rabszolgámnak hívtad magadat, mostantól Szent Szívem kedves tanítványának nevezlek.

És eme hatalmas és igen hosszú ideig tartó kegyelem után, mely alatt nem tudtam hol vagyok, az égben-e vagy a földön, napokig olyan voltam, mint egy részeg, annyira magamon kívül voltam, hogy beszélni sem tudtam, csak nagy önmegerőszkolás árán, és olyan nehezen tudtam csak összeszedni magam, és enni, hogy minden erőmre szükségem volt, hogy legyűrjem kínjaimat: és ez borzasztó nagy megaláztatásokhoz vezetett. Nem tudtam aludni a sebem miatt, mert ez a seb, melynek fájdalma végtelenül értékes nekem, olyan élő hevességet okoz, hogy szinte elevenen elégek. És közben szüntelen éreztem Isten végtelen nagyságát, de egyszerűen képtelen voltam kifejezni és elmondani előljáróimnak, hogy mi zajlik bennem, pedig nagyon szerettem volna.”

Szűz Mária Szeplőtelen Szívének tisztelete

Elsőszoombat – Szűz Mária Szívének tisztelete

Az elsőszoombat a hónap első szombatja, Szűz Mária Szeplőtelen Szíve-tiszteletének napja.

A Szűzanya 1925. december 10-én Lúciának, a fatimai látnoknak megmutatta tövisekkel övezett szívét és így szólt: „Hirdesd nevemben a világnak, hogy megígérem: ott leszek az üdvösséghez szükséges kegyelmekkel mindazok halálos ágyánál, akik 5 egymást követő hónap **első szombatján meggyónnak, megáldoznak, elimádkozzák a rózsafüzért és egy negyed óráig társamul szegődnek az elmélkedésben.**”

Az elsőszoombat gyakorlata világszerte elterjedt. A Szeplőtelen Szív elsőszoombati ajánlatossága napjainkban is élő szokás.

Az elsőszoombatok megtartásához Jézus összesen 33 ígéretet kapcsolt. Ezek közül most csak néhányat emelünk ki itt:

1. Mindent, amit a lelkek Szívemtől Anyám Szíve által kérnek, amennyiben megfelel az isteni rendnek, és ha bizalommal kérik tőlem, megadom nekik, már a kilenced ideje alatt is.
2. A családjukban egyetértés fog uralkodni, és állhatatosak lesznek az igaz hitben.
3. Az édesanyák Anyám különleges oltalmát élvezhetik, és mindent elnyernek, amit önmaguk vagy gyermekeik számára kérnek.
4. A szegények otthont és ételmezt kapnak.
5. A bűnösök megtérnek, akkor is, ha a kilencedet egy másik személy végzi el értük.
6. Aki ezt a kilencedet a kegyelem állapotában végzi el, nem sérti meg többé Szívemet semmilyen súlyos bűnnel egészen haláláig, ez különösen vonatkozik a gyermekekre.
7. Az a lélek, aki őszintén megtér, elkerüli nemcsak az örök kárhozatot, de a tisztítóhely szenvedéseit is.
8. Ha a szülők, vagy bármely más családtag végzi el a nagykilencedet, egyetlen gyermekük és semmilyen más családtagjuk sem fog elkárhozni.
9. Akik elveszítették a hitüket, ismét megtalálják, és az eltévelyedettek visszatálnak az igaz Egyházba.
10. Az egyházi rend tagjai és a szerzetesrendek tagjai hűségesek maradnak hivatásukhoz. A hűtlenek elnyerik a bünbánat kegyelmét, és visszatérnek hivatásukhoz.

11. A szülők és az előjárók különleges segítséget kapnak nemcsak a lelki, de az anyagi feladataikhoz is.

12. Az ítéletkor Édesanyám különleges oltalmában részesülnek.

A Szent Szűz Szíve iránti tiszteletünket kifejezhetjük például az elsőszombatok rendszeres megtartásával.

Érdemes tudnunk arról is, hogy az úgynevezett kettős nagykilenced azt jelenti, hogy egymással párhuzamosan, egyszerre végezzük a kilenc elsőpéntek és az elsőszombatok megtartását. Ilyenkor természetesen elég az egyik napon meggyónnunk, ha közben nem követünk el súlyos bűnt. A kettős nagykilenced további bőséges kegyelmekkel jár.

Végezzük minél többen rendszeresen az elsőpénteki és elsőszombati engesztelést, mert így sok kegyelmet kaphatunk önmagunk és mások számára.

Mária Szeplőtelen Szíve:

A Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szíve, a teljes ártatlanság, valamint a megtestesült Ige és a megváltott ember iránti anyai szeretet jelképe. Tiszteletének alapja a Szeplőtelen Fogantatás és az istenanyaság. A Szentírásban vannak utalások Mária belső életére, szívére (*Lk 1,46; Jn 19,27; Zsid 4,10*). Az egyházatyák még nem beszélnek Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletéről, a kifejezés Eadmerrel (†1124 k.) jelent meg a teológiában. A misztikusok számára Szűz Mária Szeplőtelen Szívének a Jézus iránti szeretet példaképe (*Szt Mechtild, Helftai Szt Gertrúd, Svéd Szt Brigitta, Szalézi Szt Ferenc*). Mária Szeplőtelen Szívének ünnepét Eudes Szent János kérte kongregációja számára 1646-ban. 1672-ben már sok egyházmegye átvette az ünnepet (annak ellenére, hogy 1669-ben a Rítuskongregáció betiltotta). VII. *Pius* pápa (ur. 1800-23) egy szerzetesközösségnek a Pünkösdi utáni 3. vas-*ra*, Szt X. *Pius* 1907-ben a kapucinusoknak és az ágostonos remetéknek a Nagyboldogasszony oktávját követő vasárnapra engedélyezte. XI. *Pius* pápa (ur. 1922-39) a külön kérelmezőknek engedélyezte az officium végzését. Végül XII. *Pius* pápa 1942-ben följánlotta az emberiséget Szűz Mária Szeplőtelen Szívének, majd 1944-ben általánossá tette az ünnepet *augusztus 22-én*. 1969-ben a Jézus Szent Szíve ünnepe utáni szombatra került át. A fatimai jelenésekben a Szűzanya kifejezetten kérte Szeplőtelen Szíve tiszteletét, és a világ följánlását a Szeplőtelen Szívnek. Szent II. *János Pál* pápa 1981. VI. 7-én a konstantinápolyi zsinat 1600-adik és az efezusi zsinat 1550-dik évfordulója alkalmából akarta megtenni e följánlást. Az ellene 1981. V. 13-án elkövetett merénylet után a S. Maria Maggiore bazilikában hangfelvételen hangzott el a

följánlás, melyet 1982. V. 13-án Fatimában, 1984. III. 25-én Rómában, és 2000. X. 8-án a világegyház összes püspökeivel együtt Rómában megismételt.

Máriának, a Világ Királynőjének nagy ígérete Natália nővér naplójából

„1942. augusztus 15-én az Úr látomásban adta tudtomra azokat az ígéreteket, melyeket azok a lelkek nyernek el, akik buzgó szívvel végeznek el egy kilencedet.

A látomásban az Úr többek között a Világ Királynőjéhez, szeplőtelen Anyjához vezetett, és így szólt: „Gyermekem, íme a te Anyád, a Világ Királynője és a királynők Királynője. Szeresd őt gyermeki szeretettel és hódolattal, ahogy kívánom, hogy mindenki szeresse őt”. Majd a Megváltó felemelte a Szent Szűz palástját, hogy megmutassa Anyja szívét e szavakkal: „Ahogy e világra Anyám Szeplőtelen Szíve által születtem meg, úgy a lelkek is e Szív által jönnek az én Szent Szívemhez.” Majd – titokzatos módon – isteni kezébe vette Mária Szeplőtelen Szívét, és a világ felé fordult: „Íme a Szeplőtelen Szív, mely a kegyelmek székhelye a világ és a lelkek számára! Ez a Szív kegyelmeim biztos forrása, melyekből az élet és a világ megszentelődése ered. Mivel Atyám nekem adott minden hatalmat az égen és a földön, én Anyám Szeplőtelen Szívét olyan hatalommal ruházom fel, mely legyőzi a bűnt és a világot. Leányom, az egész világ számára nagy ígéreteket adtam (Alacoque) Margit által. Ám, mivel jószágom végtelen, és kegyelmeim kimeríthetetlenek, most még többet ígérek meg. Ha a lelkek szeretnék, hogy ígéreteim beteljesedjenek rajtuk, akkor szeressék és tiszteljék Édesanyám Szeplőtelen Szívét. Ezt azzal bizonyíthatják, ha magukhoz vesznek engem a Szentáldozásban, miután őszinte bűnbánattal megbánták vétkeiket, kilenc egymás után következő hónap első szombatján, ahogy a hónap első péntekén, azzal a szándékkal, hogy Anyám Szeplőtelen Szívével egyesülve engesztelő cselekedeteket mutatnak be isteni Szívemnek.”

Jézus isteni Szíve, felajánlom neked Mária Szeplőtelen Szíve által ezt a Szentostyát, engesztelésül és jóvátételül minden bűnért, mellyel az emberiség téged szüntelenül megbánt.

(Akik az Úr utasítása szerint meggyónnak a hónap első péntekén, és a kegyelem állapotában maradnak, azoknak az első szombatokon már nem kell ismét meggyónniuk, sem Mária Szívének ünnepén. Ha azonban a hónap szombati nappal kezdődik, és így az első szombat megelőzi az első pénteket, mely Jézus Szívének péntekje, akkor meg kell gyónni, ha nincs akadálya.)

Megkérdeztem a Megváltót, hogy jóvátétellel tartozunk-e égi Édesanyánknak is, mindazokért a bűnökért, melyekkel őt megbántottuk. Ő így válaszolt: „Drága gyermekem, aki nyilvánosan megkövet és megengesztel engem, az Anyámat

engeszteli meg, és aki megbánt engem, az Anyámat bántja meg, mert a szeretetben, Anyám és én Egyek vagyunk.”

Amikor az Úr ezt a kinyilatkoztatást tette Jézus és Mária szeretetben való egységéről, szívem örömmel telt el.

Jézus 33 ígérete azoknak, akik elvégzik az elsőszebati kilencedet Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletére

1. Mindent, amit a lelkek Szívemtől kérnek Anyám Szíve által, amennyiben megfelel az isteni rendnek, és ha bizalommal kéri tőlem, megadom nekik, már a kilenced ideje alatt is.
2. Az élet minden ügyében Édesanyám különleges segítségével és áldásában részesülnek.
3. Bennük, és családjukban, béke, szeretet és megértés fog uralkodni.
4. A családjuk mentes lesz a botrányoktól, a csalódásoktól és az igazságtalanságoktól.
5. A párok nem válnak el, és akik szétváltak, visszatérnek egymáshoz.
6. A családjukban egyetértés fog uralkodni, és állhatatosak lesznek az igaz hitben.
7. Az édesanyák, akik részesülnek az áldásban, Anyám különleges oltalmát élvezhetik, és mindent elnyernek, amit önmaguk vagy gyermekeik számára kérnek.
8. A szegények otthont és ételmezt kapnak.
9. A lelkek vigasztalásra találnak az imádságban és a megpróbáltatásban, és megtanulják szeretni Istent, a felebarátaikat és az ellenségeiket.
10. A bűnösök különösebb nehézség nélkül megtérnek, akkor is, ha a kilencedet egy másik személy végzi el értük.
11. A bűnösök nem esnek vissza bűneikbe, és nemcsak bűneik bocsánatát nyerik el, de gyermeki ártatlanságukat is visszakapják.
12. Aki ezt a kilencedet a kegyelem állapotában végzi el, nem sérti meg többé Szívemet semmilyen súlyos bűnnel egészen haláláig (ez különösen vonatkozik a gyermekekre).
13. Az a lélek, aki őszintén megtér, elkerüli nemcsak az örök kárhozatot, de a purgatórium lángjait is.
14. A lanyha lelkek buzgókká válnak, és hamar eljutnak a tökéletesség legmagasabb fokára, és az életszentségre.
15. Ha a szülők, vagy bármely más családtag végzi el a nagykilencedet, egyetlen gyermekük és semmilyen más családtagjuk sem fog elkárhozni.
16. Sok fiatal meghívást kap a papságra vagy a szerzetességre.

17. Akik elveszítették a hitüket, ismét megtalálják, és az eltévelyedettek visszatálnak az igaz Egyházba.
18. Az egyházi rend tagjai és a szerzetesrendek tagjai hűségesek maradnak hivatásukhoz. A hűtlenek elnyerik a bűnbánat kegyelmét, és visszatérnek hivatásukhoz.
19. A szülők és az elöljárók különleges segítséget kapnak nemcsak a lelki, de az anyagi feladataikhoz is.
20. A lelkek könnyedén ellen tudnak állni a test, a világ, és a Sátán kísértéseinek.
21. A gögösök hamar alázasosakká válnak, a gyűlölködőket legyőzi a szeretet.
22. A buzgó lelkek édességet élveznek az imádságban és az áldozatokban; sem félelem, sem kétségek nem fogják gyötörni őket.
23. A haldoklóknak nem kell sem a halállal, sem a Sátán utolsó támadásaival megküzdenniük. Nem éri őket hirtelen és váratlan halál.
24. A haldoklók élénk vágyat éreznek majd az örök élet után, és ráhagyatkoznak akaratomra Édesanyám karjaiban.
25. Az ítéletkor Édesanyám különleges oltalmában részesülnek.
26. A lelkek az együttérzés és a szeretet kegyelmében részesülnek, amikor Passiómon és Anyám fájdalmain elmélkednek.
27. Az életszentségre vágyódó lelkek abban a megtiszteltetésben részesülnek, hogy megkapják Anyám legfőbb erényeit: az alázatot, a tisztaságot, és a szeretetet.
28. Bármilyen betegségben vagy egészségkárosodásban is szenved valaki, egy bizonyos belső és külső öröm, mint például a megbékélés fogja mindig kísérni.
29. A szellemi magasságokba vágyódó lelkek megkapják a kegyelmet, hogy különösebb nehézség nélkül érezzék Anyám, sőt az én állandó jelenléteimet is.
30. A misztikus egyesülésben előrehaladott lelkek elnyerik a kegyelmet, hogy érezhesség: már én élek bennük, és nem ők maguk... vagyis hogy én vagyok az, aki szeret a szívükben, aki imádkozik a lelkükben, aki beszél a szájukkal, és hogy egész létük engem szolgál. Megélik azt a gyönyörű tapasztalatot, hogy ami jó, szép, szent, alázatos, gyöngéd, engedelmes, boldog és csodálatos vibrál bennük, mindenben és mindig, az én magam vagyok, a hatalmas, végtelen Isten, az egyetlen Úr, az egyetlen Szeretet, az egyetlen Isten.
31. Azok a lelkek, akik elvégzik ezt a nagykilencedet, a teljes örökkévalóságban, mint tiszta liliumok ragyognak majd Anyám Szeplőtelen Szíve körül.
32. Én, az isteni Bárány, Atyámban és a Szentlélekkel örök örömmel leljük ezekben a lelkekben, akik Anyám Szeplőtelen Szívén liliumokként fognak ragyogni, és Szent Szívem által eljutnak a dicsőségre.

33. A spirituális magasságokra szomjazó lelkek gyors fejlődésnek indulnak a hit gyakorlásában és az erényes életben.

Jézus harminchárom ígéretéhez a Szent Szűz is hozzáadott egy ígéretet.

A Szűzanya nagy ígérete

„Minden hónap első szombatján a pokol kapui zárva lesznek. (Senki nem kárhozik el ezen a napon.) A purgatórium ajtói megnyílnak, és sok lélek felmegy a mennybe. Íme Fiam irgalmas Szeretetének műve, azon lelkek megjutalmazására, akik tisztelik Szeplőtelen Szívemet.”

Amikor a Megváltó beszélt nekem a kilenc első szombatról, még nem tudtam, hogy a fatimai Miasszonyunk ötöt kért. Amikor az Úr ígéreteit megosztottam az Egyházzal, megbíztak, hogy kérdezzem meg az Urat, miért kért Ő kilenc szombatot, amikor a Szent Szűz ötöt kért.

A Megváltó ezt válaszolta: „Anyám alázatának jele, hogy ő öt első szombatot kért. Ő még az égben sem szűnik meg soha alázatos lenni, és úgy ítélte meg, hogy nem méltó arra, hogy ugyanolyan kultuszban részesüljön, mint én. Az én kérésem viszont Szeretetem jele, mely nem tűrheti, hogy az én részem nagyobb legyen az övénél, mivel őt és engem ugyanaz a szeretet éltet.” (Mivel a Jézus Szíve elsőpénteki kilencede kilenc hónapból áll, Ő úgy kívánja, hogy Mária Szeplőtelen Szívének elsőszombati kilencede is kilenc hónapból álljon!)

Nagyon sokáig nem beszéltem ezekről az ígéretekről, de a Megváltó végül már oly erősen sürgetett, hogy mindent lejegyeztem és átadtam, hogy a lelkek részesülhessenek ebben a kegyelemaradásban. Az Egyházra hagyom, hogy a többi elvégezze. Szolgáljon a lelkek üdvösségére és Isten nagyobb dicsőségére.”

(Natalia nővér naplójából)

„Igen” a Szeretelángra!

A Szűzanya kérése – Kindelmann Károlyné Szántó Erzsébeten keresztül – minden emberhez a földön: **„Igen a Szeretelángra!”**

Ha valaki még nem hallott a Szeretelángról – és biztosan vannak többen is ilyen testvérek –, azoknál felmerül a kérdés: **Mi a Szereteláng?** Nos, röviden: a Szereteláng egy kegyelmi eszköz. De hadd fejtsem ki bővebben is. Tudjuk, hogy a kegyelmet sohasem az **érdemeink alapján** kapjuk Istentől, hanem érdemtelenül, az Ő irgalmassága révén, hogy bűneink ellenére megszentelődjünk! Vagyis a kegyelmi ajándékok teszik lehetővé, hogy szentek lehessünk, miként a Mennyei

Atya is szent! Ezek a kegyelmek elsősorban a szentségeken keresztül segítenek bennünket: legfőképpen a keresztség, az Eucharisztia, a bérmálás és a bűnbánat szentsége által. A Szentségeken kívül azonban Isten, aki a mi szerető Mennyei Atyánk, más kegyelmi adományokat is ajándékoz nekünk, és ezek közül számomra a **legnagyobb a Szereteláng**, melyet a Szent Szűz kérésére adott nekünk a mi Urunk. Mária ugyanis, mint igazi édesanya látva gyermekei gyöngességét a bűnnel való kilátástalan küzdelemben, kiesdette számunkra a Szereteláng ajándékát, mely segít minket a harcban! Segít abban, hogy megszentelődjünk, és segít abban, hogy megszenteljünk másokat is!

Mária azt ígéri, hogy **Szeretetének Lángja megvakítja és tehetetlenné teszi a sátánt**. Nagyon szemléletes képi megfogalmazás ez! Ha valaki megpróbált akár csak 5 másodpercre is belenézni a Napba, az tudja, hogy utána percekig nem lát semmit. Ha azonban még ennél is tovább nézünk a Napba, megvakulunk. És a Szereteláng ilyen értelemben a **Nap**, vagyis a **napfény** a sátán számára, amitől megvakul. Amikor a nagymama felteszi a kérdést Lelki Naplójában a Szűzanyának, hogy mi is a Szereteláng, Mária így felel: **„Szívem Szeretelángja maga Jézus Krisztus.”** A nagyszombati liturgiában pedig azt halljuk: „Krisztus a mi Napunk”. Ha összekötjük ezt a két gondolatot, elmondhatjuk: **A Szereteláng maga Jézus Krisztus, a mi Napunk, aki megvakítja a sátánt!**

De hogyan is működik a Szereteláng kegyelmi hatása? Nehéz megmondani! Hiszen a magunkhoz vett **Oltáriszentség**, a megváltottságunkat kifejezésre jutató **keresztség** vagy a bérmáláskor reánk szálló **Szentlélek** is titokzatos módon működik bennünk, vagyis emberileg felfoghatatlanul árad ránk a kegyelem a szentségek által... Amikor 120 évvel ezelőtt Alexander Popov a világon elsőként rádióhullámokat sugárzott át a szentpétervári egyetem egyik épületéből a másikba, s ezzel megteremtette a rádiózás alapjait, megkérdezték tőle: hogyan működik ez? Ő azt felelte: „Fogalmam sincs róla, de működik”. Nos, valahogy így vagyunk a Szeretelánggal is. Ugyanakkor nekem van egy hasonlatom, amit el szoktam ilyenkor mondani: ha egy tükör által a Nap fényét valakinek a szemébe irányítjuk, akkor az illető ugyanúgy a szeme elé kapja a kezét, mintha a Napba nézne. Ehhez hasonlóan, ha mi a szívünkbe fogadjuk a Szeretelángot, akkor az krisztusi visszfényként megvakítja a sátánt! És képzeljük csak el: ha szerte a földön nagyon sokan megtesszük ezt, a sátán akármerre néz, mindenütt Krisztus, vagyis az **Élő Szereteláng visszfényét** fogja látni, és hatalmát veszítve megvakul!

Ám a Szereteláng nem egy varázseszköz, mint Aladdin csodalámpája az *Ezeregy éjszaka* meséiben. Nem egy varázsgyógyszer, amit ha beveszünk, ölbe tett kézzel elheverhetünk a fotelban, és nevetgetünk a sátán bukásán. Nem! A Szereteláng ugyan valóban egy hathatós kegyelmi eszköz, amely segít bennünket

a mennybe emelkedni, mi azonban a magunk erejéből csak régimódi kétfedelű repülőként (*az angol biplan-nak mondja*) szárnyalhatunk az ég felé! Ezzel szemben a Szeretetlenláng által a hangsebesség kétszeresével száguldó *Concorde*-ként!! Viszont **az üzemanyagot nekünk kell biztosítanunk** a *Concorde*-hoz!!!! Ám a Szűzanya nem hagyja, hogy mi kísérletezzük ki ennek a receptjét! A Szeretetlenláng lelki Naplójában újra és újra elmondja, hogy mi az. Sok alkotóeleme van, de a legfontosabbak: Ima. Bőjt. Áldozat és lemondás. Bűnbánat. Engesztelés. Persze nehogy azt higgye valaki, hogy ez egy új és titkos recept! Mária már évtizedek óta ismétli az emberiségnek az összetevőit! Fatimában, Garabandálban, Medjugorjában... és még sorolhatnám. Ám amíg ezeken a helyeken „csak” az **üzemanyag receptjét** adja meg, addig Szeretetlenlángja által a „repülőgépet”, vagyis az **eszközt** is átadja nekünk, amivel a mennybe emelkedhetünk!

Most néhány történetet szeretnék feleleveníteni a nagymamám életéből, hogy lássák, hogyan is próbálta ő ezeket az összetevőket mennyei üzemanyaggá desztillálni. Apró történetek ezek, inkább csak ötletadó gondolatként adom tovább önöknek.

Ima

Gyermekkoromban járt hozzánk egy idős bácsi, aki gyakran beszéltette a nagymamát a Szeretetlenlángról, és mindig magnóra vette a szavait. Egy alkalommal már csak ötpercnyi hely maradt a kazettán, és a bácsi unszolni kezdte a nagymamát: meséljen még valamit az életéről röviden. Ő erre ennyit mondott: Imádoztam Jézusom! Aztán megint: Imádoztam Jézusom. Imádoztam Jézusom. És öt percen keresztül folyamatosan ezt ismételte. Az utolsó három percben már a bácsi is vele együtt mondta: Imádoztam Jézusom... Igen, ez is imádság, így is lehet imádkozni, és ez többet ér minden frappáns történetnél, főleg, ha csak öt perc áll a rendelkezésünkre.

Az Úr Jézus ezt kéri tőlünk a Szeretetlenláng Lelki Naplójában: „Tegyétek szíveteiket késszé a Velem való állandó egyesülésre napközben is egy szerető fohász, egy szerető pillantás által, hisz úgy sóvárgok utánatok!” A nagymama számára minden napközbeni fohász is az előbb idézett szavakkal kezdődött: „Imádoztam Jézusom”... és a sírkövére is mindössze ez a rövid mondat van most felvéve.

A nagymama a szóban megfogalmazott imádkozás mellett kitalált egy speciális időmérő „eszközt” is, melyet főzés közben gyakran használt. Az időmérés mértékegysége a Miatyánk és az Üdvözlégy Mária volt. Ha például meggyújtotta a gáztűzhelyt, a biztonsági szerkezet miatt egy Miatyánknyi ideig tartotta nyomva a kapcsolót, hogy a láng égve maradjon. A teafű egy tized rózsafüzérnyit ázott a forró vízben, a főtt tojáshoz ugyanennyi kellett a forrástól számítva, de lassan mondva; a borsóleves pedig egy teljes rózsafüzérnyit főtt...

A XVI. században Luther Márton nagy barátja, a híres protestáns teológus, Melancthon egyszer azt mondta: „Ha a katolikusok **igazán hinnék**, hogy Jézus Krisztus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben, soha ki sem tennék a lábukat a templomokból!” Azt hiszem, van ebben valami igazság. Mindenesetre Melancthon meglepődött volna, ha ismeri a nagymamát. Ő ugyanis szinte minden szabad idejét a templomban, az Oltáriszentség előtt töltötte! Magyarországon a templomokat napközben majdnem mindenhol zárva tartják, ezért a plébános külön kulcsot is adott a nagymamának. A Lelki Naplójában ennek történetét ő igen finoman írja le, de a háttérben szerintem az lehetett, hogy a plébános megelégedte, hogy van itt egy idősödő asszony, aki állandóan bekéredzkezik az Oltáriszentség elé imádkozni. Így inkább adott neki egy kulcsot. Ám ami emellett nagyon fontos, hogy a lakásunk mindig ki volt takarítva, a kert rendben volt tartva, mindig volt ebédünk, tiszta ruhánk, és még az esti mese sem maradt el, amit mindig ő talált ki, és mondott el a közös esti ima után. Az ima sohasem ment az állapotbeli kötelességek rovására!

Áldozat és lemondás

Azt hiszem, erről nagyon sok történetet tudnék elmondani, mert a nagymama élete tele volt áldozattal és lemondással. Az utóbbi különösen nehéz lehetett neki, mert ellentmondást nem tűrő, az akaratát tűzőn-vízen keresztülvívó alaptermésze volt.

Amikor én 3 éves voltam, meghalt az édesanyám, az édesapám pedig emiatt idegösszeomlást kapott. Élete végéig ápolásra szorult. Ezért attól kezdve a két öcsémmel együtt a nagymama nevelt fel bennünket. Vagyis másfél évtizeden keresztül meghozta értünk azt az áldozatot, hogy lemondott a megérdemelt pihenésről, miután 6 gyermekét özvegyen felnevelte! Főzött, mosott, vasalt, óvodába vitt minket vagy éppen tanult velünk...

Egy alkalommal átjött hozzánk a szomszédunk, és egy általa elolvasott, nagyon érdekes könyvet adott kölcsön a nagymamának. Ő az első oldalakat még aznap elkezdte olvasni. Másnap azonban a kezébe került egy katolikus hetilap, amiben Lisieux-i Kis Szent Terézről azt írták: ha könyvet olvasott, a legérdekesebb résznél becsukta, és csak másnap olvasta tovább, hogy a lemondás erényét gyakorolja. A nagymama ennek hatására rögtön becsukta a kölcsön kapott könyvet, de sem másnap, sem azután nem nyitotta ki többet. Persze nem Szent Terézt akarta „überelni”, egyszerűen csak áldozatot akart hozni Jézusért... A statisztikák azt mutatják, hogy az európai ember egyre kevesebb könyvet olvas, ellenben egyre többet ül a tv előtt. Úgyhogy ha igazán meg akarjuk érteni a nagymama iménti lemondásának nagyságát, képzeljük el azt, hogy miután a kedvenc, 86 részes filmsorozatunkból

megnéztünk 10 részt, többet nem kapcsoljuk be a tv-t, amikor a sorozatot adják. Kérem, próbálják ki ezt! Krisztusért!

10 éves lehettem, amikor egy alkalommal arra ébredtünk, hogy a nagymama nagy zaj közepette a hatalmas ruhásszekrényét éppen elhúzza a faltól, majd a fal és a szekrény közé betolja az ágát. „Miért tetszik ezt tenni?” – kérdeztük értetlenül, ő azonban nem felelt semmit. Csak évekkel később tudtam meg, hogy kimondhatatlanul szerette a reggeli napfényt, és annak idején a felkelő Nap első sugara éppen az ágyára esett nyaranként. Ekkor értettem meg, hogy amikor a szekrény mögé, a homályba rejtette az ágát, valójában a reggeli napfény élvezetéről mondott le... Ezt az áldozatot csak azok a hölgyek tudják értékelni, akik telenként minden idejüket a szoláriumban töltik...

Mielőtt bárki visszariadna ilyen értelmetlennek tűnő áldozatoktól, hadd idézzem fel, mit mondott az áldozatról és a lemondásról neki – és **személyesen nekünk is!** – Jézus a Szeretláng Lelki Naplóban: „Nehéz a lemondás? Ne félj, én meghálálom neked!”...Ne féljen tehát az áldozathozataltól senki! Az Úr nagylelkű! Az Ő hálájában nem csalódhatunk!

Böjt

A Szeretláng Lelki Naplóban azt olvashatjuk, hogy az Úr Jézus ezt kérte a nagymamától: „Ne add át magad semmi élvezetnek, reggelid és vacsorád szerényen csak kenyér és víz legyen. Csak a főétkezésnél fogyassz egyebeket, de megkérlek, hogy ezeket is tedd magad számára élvezhetetlenné.” Nos, ezt a nagymama mindvégig teljesítette; ezt egész gyermek-koromban a saját szememmel láttam. Egyszer az egyik unokatestvéremnek, aki 10 évvel idősebb nálam, szóvá tettem, hogy a nagymama reggelire és vacsorára mindig csak pirított kenyeret eszik. Erre ő fölényesen legyintett, és kijelentette, hogy biztos forrásból tudja, a nagymama gyomra nem bírja a zsiradékot, és allergiás a tejtermékekre, pl. a sajtra. Én erre teljesen megnyugodtam, és egész gyermekkoromban meg voltam róla győződve, hogy szegény nagymama gyomorbeteg. Nagyon sajnáltam őt. Csak később, a Lelki Naplót olvasva tudtam meg az igazságot. Ugyanez volt a helyzet a hússal is. Gyermekként végig azt hittem, hogy húsendora van.

De nézzük a főétkezéseket. Emlékszünk, Jézus ezt mondta: „ezeket is tedd magad számára élvezhetetlenné.” Nos, tanúsíthatom, ez tökéletesen sikerült neki! Egy alkalommal, már felnőttként egyszer éppen ebédidőben látogattam meg. Kérdezte: Éhes vagyok-e? „Igen – feleltem. – Van valami főtt étel?” „Van egy kis sóska, de ha akarod, gyorsan főzök neked valami mást.” „Dehogy – tiltakoztam –, jó lesz neked is a sóska...” Nos, megnéztem az interneten, hogyan kell elkészíteni a sóska mártást. A 4 személyre szóló összetevők: 1 kg sóska, 1 nagy

evőkanál cukor, só, olaj, egy nagy evőkanál liszt, 2 nagy evőkanál tejföl, 1 csomag újhagyma vagy póréhagyma és 2 dl tejszín... És most térjünk vissza a nagymama főétkezéséért fogyasztott sóska mártásához. Amikor az első falat lenyelése után megkérdeztem tőle, mi van ebben, ezt felelte: „Hát, apróra vágott sóska meg egy kis víz.” Amikor látta az önkéntelen fintort az arcomon, csendesesen hozzáfűzte: „Tudod, fiam, jóllakottan nem lehet imádkozni, mert a teli gyomor nem enged Isten felé emelkedni; visszahúz a földre...”

A további „üzemanyagokról” később adnám közre gondolataimat. Most csak egyetlen dolgot szeretnék még felvetni. Fölmerülhet bennünk a kérdés, hogyha a Szeretláng ekkora nagy kegyelmi erő, akkor miért nem terjed viharos gyorsasággal az emberek között? Valószínűleg a nagymamám fejében is megfordult ez, mert egy alkalommal ezt kérdezte a Szüzanyától: „Édesanyám, miért nem teszel nagy csodákat, hogy higgyenek Neked úgy, mint Fatimában?” A Szent Szüz így felelt: „Leánykám, minél nagyobb csodákat tennék, annál inkább nem hinnének nekem.” Persze mi ellenkezhetnénk ezzel, és azt mondhatnánk: „Amikor a Szentlélek leszállt az apostolokra, hirtelen mintegy 5000 ember tért meg! Vagy nézzük Szent Pált, akinek megjelent az Úr, és a véres kezű üldözöböl egy szempillantás alatt a születő Egyház legnagyobb apostola lett!” A Szüzanya azonban egy teljesen új missziós stílusban adja nekünk a Szeretlángot: lassan, észrevétlenül, szelíden, sérülések nélkül lobbantja fel közöttünk. Így fogalmazza ezt meg: „Ne féljete a lángtól, mely észrevétlenül, szelíden fog kigyúlni, mint szelíd fény! Senki nem fog gyanút erre a szívekben végbement csodára...”

Néhányan erre azt mondhatnák: „Ő, nekem elég az Evangélium és a már létező szentségek, mindez elég az üdvösséghez, nincs szükségem a Szeretlángra.” De aki ezt mondja, őszintén gondoljon bele: hányszor szerette volna már megújítani az életét Krisztusban! Lehet, hogy időnként eredményeket is elért, de az is lehet, hogy amit pillanatnyi nekibuzdulásból sikerült felépítenie, az hamarosan romba dőlt!

Létezik egy kissé meglepő magyar népballada, mely egy várról, Déva várról szól, aminek a falait a kőművesek nagy buzgalommal építik, ám amit nappal felépítenek, az minden éjszaka romba dől. A sokadik nap után a kőművesek végül elhatározzák, hogy az egyikük feleségét, aki legelőször megjelenik közöttük, elfogják, elevenen befalazzák a kövek közé, s így megszűnik az átok. Így is tesznek, s valóban, a szegény feláldozott asszony halála árán felépül a vár... Amikor 12 évesen ezt a verset kívülről meg kellett tanulnunk az iskolában, a nagymama többször is kikérdezett minket, hogy tudjuk-e már a szöveget. Néhány nappal később aztán egy vendég jött hozzánk, aki arról panaszkodott, hogy hiába próbálja megújítani az életét, mindig romba dől minden jó szándéka. A nagymama erre

megkérdezte tőle: „Ismered Déva várának a legendáját?” „Igen.” „Akkor hadd mondjam el neked, hogy a Szereteláng hasonló ehhez a történethez. Amíg a magad erejéből akarod felépíteni a falakat, a sátán hamar romba döntheti azokat. Ha azonban habarcsként beleépíted az épülő falba – vagyis a lelkedbe – a Szeretelángot, akkor annak ereje szilárdan összetartja azt a sátán támadásai ellen. A Szereteláng ugyanis a léleképítés habarcsa...”

És végül még egy rövid gondolat. A magyar Neumann János matematikus, akit a számítógép atyjaként tart számon a tudomány, egyszer ezt mondta: „Ha úgy élek, mint Krisztus tanácsolja, abból bajom nem lehet, akkor sem, ha nem igaz a feltámadás, de ha igaz és nem úgy élek, ahogy az evangélium tanítja, abból óriási nagy bajom lehet!” Nos, testvérek, konvertáljuk át ezt a Szeretelángra vonatkoztatva: „Ha a Szereteláng kinyilatkoztatás szerint élek, abból bajom nem lehet, akkor sem, ha az nem igaz. Ám ha igaz, és nem úgy élek, ahogy Jézus és Mária kéri, abból nagy bajom lehet.” Kérem, gondolkodjanak el ezen! ...A Szereteláng Lelki Naplóba ugyan nem került bele az a reményt adó mondat, melyet végezetül megosztok Önökkel, de a nagymama az Úr Jézustól származó ígéretként idézte a hozzá közel állóknak: hamarosan „megújul a föld színe és Anyám mosolya beragyogja a földet!” Gyűljön hát ki szívünkben a Szereteláng, és mondjunk rá **igen-t** mindannyian, hogy ez a megújulás valóra válhasson! Úgy legyen! Ámen!

Kindelmann Győző

Szent István akkor és ma

Szent István ünnepének evangéliuma a sziklára épített házról szól. Ahol szilárd alap van, ott viharokat, áradást álló építmény emelhető. Jogos ez az evangéliumi szakasz, hisz első királyunk műve időt álló. Mind a Rómához hű kereszténység, mind a magyar állam ezer év elmúltával is megvan. Kettős alap a nyugati kereszténység és a szkíta magyar hagyomány nagyon szilárdnak bizonyult. Semminő evilági támadás, kívülről jött roham nem tudta végleg megsemmisíteni. Mindig újra éledt, s „megfogyva bár, de törve nem él nemzet e hazán”. Nem végzett azonban vele az alvilág folyamatos támadása sem. Az első pillanattól, sőt talán már azt is megelőzően állandóan megsemmisíteni akarta. A mai napig nem sikerült. A számbeli nagyság, a birodalmi erő megkopott, ma a nemzet-halál víziója imbolyog tétova tekintetünk előtt, ám ez látszat csupán. Viharos történelmünkben már többször tűnt úgy, mindennek vége, vagy legalábbis a vég közeledik.

Vizsgáljuk meg közelebbről mit tett Szent István király, hogyan építette föl országát, milyen szervezetet alkotott, mik a jogi és erkölcsi alapok? Tudott-e biztosítókat adni a nemzetnek, minő védelmet, támogatást szerzett, ami ezredévnyi távlatból mind máig hatékony? Földi életben gondolkodott, vagy túllépett azon? Sok-sok kérdés mered elénk. A válasz, helyesebben válaszok nem könnyűek. A nehézség főként a teljesen megváltozott gondolkodásban, magatartásban és főleg a hitben rejlik. Ugyanakkor műve ezer év óta nagyrészt ugyanaz, igazságai csak látszólag változtak, de ma is megállják helyüket. Amikor eltértünk tőle csödbe jutottunk, s amikor újból visszatértünk hozzá, feléledtünk, megszűnt a szellemi, vagy anyagi csőd.

Néhány szó az életéről. Születése időpontjáról biztos adat nem maradt, különböző krónikák más más évet adnak meg. Legvalószínűbb a hetvenes (970) évek eleje. Mindenesetre atyjának Géza nagyfejedelemnek már a legenda szerint megjövendöltetik születése és szerepe. „...Nem néked adatott meg véghezvinni, amit eszedben forgatsz, mert kezedet emberi vér szennyezi be. Tőled származik a születendő fiú, akire az Úr mindezek elrendezését az isteni gondviselés terveinek megfelelően rábizza. Ő az Úrtól választott királyoknak egyike lesz, a földi élet koronáját majd az örökkévalóval fogja felcserélni...” Meg kell jegyeznem, hogy a felvilágosult ember, vagy tudós sokszor gúnyosan mosolyog a legendák hallatán, és mesével azonosítja, pedig azok előbb, vagy utóbb mindig igazolódnak, míg a tudós elméletek hamisnak, vagy tökéletlennek bizonyulnak.

Folytatva István életét: „Amint elérte a tizenöt éves kort, apja utódjává jelölte, majd 996-ban feleségül kérte számára Civakodó Henrik bajor herceg leányát, a buzgón vallásos Gizellát, aki több mint négy évtizeden át állott férje oldalán.” Apja halála után meg kellett védenie uralmát. Először Koppánnal csapatot össze, aki a szeniorátus és a levirátus hagyományát követve az özvegyet, s vele a fejedelemséget követelte. Győzelme után került sor a korona visszakérésére, majd a koronázásra. Mivel a koronát a pápa küldte el Rómából, így szükségszerűen szembe került a már előbb Bizánchoz csatlakozott fejedelmekkel, nevezetesen Gyulával Erdélyben és Ajtonnyal a Délkeleti végeken. Győzelme teremtette meg az egységes állam- és egyház-szervezés lehetőségét. István mindenesetre teljesen egyéni utat járt be. „...a magyar államszervezet közvetlen előzményei magában a magyar társadalomban lelhetők fel...” Ugyanez mondható el többé kevésbé az egyháziról is. Így kialakultak a megyék és az egyházmegyék. Ezek ma is léteznek jóllehet határaik közben a fejlődésnek és igényeknek megfelelően módosultak.

Elrendelte templomok építését, rendezte a vásárokat, s törvénykönyveivel (kettő) szentesítette az intézkedéseket. Törvényei jóval emberibbnek voltak, mint a korabeli Európa más országaiban lévők. Ennek eredménye az lett, hogy

a jogbiztonság Magyarországon messze felülmúlta Európa többi országáét. Így aztán a bevándorlás is megindult Mind a király, mind az ország kiváló kapcsolatokot ápolt környezetével. A királyi család rokonságba került Európa szinte minden uralkodói családjával, az országba pedig mindenünnen jöttek vitézek, tudósok, vagy csak egyszerű, szorgos emberek, mert itt könnyebben találták meg boldogulásukat. A családi kapcsolatok viszont időnként viszályokat hoztak. Így szembe került Lengyelországgal, Bolgárországgal. A németekkel azok hódító törekvései miatt kellett küzdenie. A király híres volt arról, hogy egyetlen vesztes csatája, vagy háborúja nem volt.

István megnyitotta a kereskedelem és kapcsolatok számára is fontos zarándokutakat Jeruzsálembe és Rómába. Azokat biztosította, szállóházakat alapított hozzájuk. Az európai kultur-világ hálája a kortársak dicséretében nyilvánul meg. Odilo apát a clunyi szerzetesi reformmozgalom atyja – a kor egyik legnagyobb szelleme – ugyanúgy dicséri, mint Berno reichenauai apát, aki közölte, hogy István és Gizella nevét bejegyezték az „Élet Könyvébe”. Az Odilo apáttal, II. Szilveszter és III. Ottóval, valamint a többi vezető egyházi személlyel fenntartott kapcsolata bizonyítja, hogy az akkori Európa szellemi vezetői között volt maga is. Ezt fontos megjegyezni, mert egyesek kétségbe vonják, hogy tudott írni, s az Intelmeket másnak tulajdonítják. Visszatérve a zarándokúthoz, ez Pannoniát a legrövidebb vonalon szelte át, elkerülte Esztergomot, ezért Székesfehérvárott építette fel azt a bazilikát, amit királyi templomnak és temetkezési helynek szánt.

István a korabeli írások alapján, őszintén és mélyen vallásos uralkodók közé tartozott. Kereste a szentek társaságát, kortársai közül csak III. Ottó és Sancho ibériaikirály voltak hasonlók hozzá, de életszentségben Ő felülmúlta őket. Mindamellet bigott nem volt. Nagylelkűen bánt a lázadó Gyulával, nem rabolta ki a legyőzött és elfoglalt városokat, templomokat, legfeljebb ereklyéket vitt el, amelyeket megőrzött és gondozott haláláig. Az írnokok, akik Szent István okleveleit fogalmazták a király jelzőjeként mindig „jámbort” és „kegyest” írtak. A kortársak keresztény példaképnek, „szent életűnek” tartották. Akkoriban a „szent” jelzőt nemcsak a már ténylegesen szentté avatottak nyerték el, hanem még az életükben megkapták olyanok, akik erre rászolgáltak.

István király már életében híres volt a tekintetben is, hogy csodákat tett, illetve csodás módon gyógyított. Halála után oltárra emeléskor (szentté avatás), amikor sírját, helyesebben koporsóját felbontották sokan meggyógyultak, finom illat áradt napokig, teste romlatlan volt. Mindez utal arra, amit az előző bekezdésben mondtunk. Halálának napja összekötődik élete legnagyobb tetteivel. Ő ugyanis 1038. augusztus 14-e estéjén az ország előkelőivel együtt és egyetértésükkel koronáját, ami már akkor is (lásd az Intelmeknél írottakat) a nemzetet és földjét

jelentette, felajánlotta a Mennyei Királynőjének, aki a magyarok elnevezése szerint a Boldogasszony. Ez a fölajánlás nemcsak vallási tett, hanem jogi érvényű is egyben, ahogy azt boldogemlékü Mindszenty bíboros értelmezte. Az égi elfogadás tényét mutatja, hogy néhány óra múlva a nagy király már halott.

Halála sok gondot okozott, hisz örököse már előbb átköltözött a másik boldog világba. Thuróczy János krónikája röviden írja le: „...Szent István király fontolóra vette és szilárdul elhatározta, hogy a világi dicsőség minden pompáját megvetve, és a múlandó királyság koronáját letéve, egyedül Isten szolgálatának szenteli magát, s a külső gondoktól megszabadulva csendes békeességben elmélkedéssel tölti életét. Az volt a szándéka, hogy a királyi felség koronáját átadja fiának, az isteni rendelésből szentséges erényekkel ékes Imre hercegnek...” Így utódjának nem közvetlen rokonát, hanem nővére fiát jelölte meg, aki erre sajnos méltatlan és alkalmatlan volt. Az egyházi írások szerint a fölajánlás ezért történt. A valóság más. Imre herceg 1031-ben halt meg, a fenn leírtak szerint pedig maga a tett hét évvel későbbi. Nem valószínű, hogy a gyorsan mindent megimádkozva döntő Istvánnak ennyi időre lett volna szüksége az elhatározáshoz. Sokkal valószínűbb, hogy Máriát, Gellért szerint az „Asszonyt” egész lelkéből tisztelő István csak végző formában ismételte meg ezen a napon népével együtt ünnepélyesen, előtte már maga sokszor megtette imáiban. A nagyobb legenda így szól erről: „...fogadalm és felajánlás útján szüntelen imáiban magát és királyságát az örökszűz istenanya, Mária gyámsága alá helyezte, akinek tisztelete és dicsősége a magyarok közt oly nevezetes, hogy nyelvükön még e szűz mennybevitelének ünnepét is tulajdonnévének hozzátétele nélkül, csak Királyné napjának emlegetik.”

Mielőtt elkezdenénk az Intelmek, s előtte Szilveszter pápa által a Koronát küldő bulla elemzését még szót kell ejtenünk arról, hogy a magyarok rendelkeztek sajátos műveltséggel, s ennek része volt a rovásírás. A régi hősi énekek, történeti mondák, a vezérek tetteit, a múlt dicsőségét megéneklő regösök, a rovással együtt gyűlöletesek voltak az idegen papok előtt. A király azonban nem lépett fel velük szemben erőszakosan, hanem „állami felügyelet” alá helyezte őket. Minden vármegyében összetelepítették őket egy-egy faluba, amit a várispán alá rendeltek. Így végül csak egy két töredék került be a geszta irodalomba, a többi sajnos elveszett, esetleg néhány mese és népdal mélyén lehet észrevenni, vagy következtetni rá. István király minden béke igyekezete mellett belesodródott tehát az „ideológiai” harcokba.

Az 1083 előtt írt nagyobb Szent István legenda az erényeket és a csodákat emelte ki, s ezzel megteremtette a vértelen, kegyes szent ábrázolását. A kis legenda ugyan a nagyobbikat kiegészítő szándékkal készült, de az írója jóval tájékozatlanabb volt, s a kemény Könyves Kálmán uralkodását szerette volna igazolni. Az

egymást felhasználó krónikák aztán tovább hagyományozták a keménység vonásait, s az utókor mindig azt emelte ki, ami szándékainak megfelelt. Ezzel fogunk találkozni mind az Intelmek, mind a Szilveszter bulla értelmezése során.

Miután István alkotása egy keresztény birodalom olyan megalapozása, hogy az minden viszontagság ellenére még ezer év után is fennáll, természetes, hogy minden oldalról támadás éri. Ha nincsenek, vagy nem maradtak meg eredeti okmányok, akkor a másolatok hitelességét, főleg akkor, ha azokat későbbi időkben találták meg, kétségbe vonják. Pontosan ez történt Szilveszter pápa bullájával. Első lépésként tehát vizsgáljuk meg hamisítvány-e? Miután – látni fogjuk a továbbiakban – kivételes jogokat ad a magyar uralkodónak, az egyháziaknak érdeke lett ezeknek a jogoknak a csorbítása saját hatalmuk és jogaikért. Nincs benne semmi csodálatos, hogy kétségbe vonják a hitelességet, hiszen a másolat jóval később került csak elő. Nem sokkal az előkerülést követően viszont a magyar királyoknak – ekkor már a Habsburg családból valók – érdeke lehetett volna ilyen hamisítványt készíttetni. Magát az apostoli címet Mária Terézia megkapja ugyan, de könnyebb lenne számukra, hogy apostoli címen kiterjesztettebben élhessenek a főkegyúri joggal. Ebből az érdekellentétből kívánják sokan indokolni a későbbi hamisítás tényét. Ipolyi Arnold könyvében számba veszi az érveket és ellenérveket, s arra a következtetésre jut, hogy hiteles. Ha a történeti tényeket nézzük, akkor Zsigmond és Mátyás, de már jóval előbb Szent László sok olyan az Egyházat érintő rendelkezést hoz, ami a főkegyúri jogot meghaladja, s ellene a pápa nem tiltakozik. Sőt maga VII. Gergely hivatkozik arra a tényre, ami csak a bullából ismeretes, nevezetesen: „...Szent Péter jogát és hatalmát magadra nézve csorbítottad és elidegenítetted, amikor országát hűbérül elfogadtad a német királytól...” – írja Salamon királynak. A Szent Péternek tett felajánlást viszont Szilveszter adomány leveléből ismerjük. Igaz viszont, hogy visszaadja Istvánnak, s Ő Máriának tett felajánlásával hatálytalanítja azt. Ezt viszont a későbbi hagyomány megerősíti, s maga a Szentszék ismeri el, amikor XIII. Leo pápa engedélyezi a Magyarok Nagyasszonyának ünnepét. Ugyanez mondható el végeredményben az apostoli királyi címről, hisz azt engedélyezik, ugyanakkor a jogokat királyaink folyamatosan gyakorolták. Mindenesetre Mária országáról, illetve Királynői jogairól Maga nyilatkozik. Gobbi atya tanúságtétele: „...első királyuk, a mai nap szentje, István majdnem ezer éve már, hogy nekem följánlva, tulajdonomba adott. Ezért hazáját századok óta már Regnum Marianumnak, az én országomnak nevezik.” Sok hasonló kijelentést idézhetnénk, s ezekből egyértelműen következik a felajánlás ténye, ami ugyanakkor a VII. Gergely által elképzelt szűkítéseket cáfolja, s egyben valószínűsíti a Szilveszter bulla eredetiségét, amit mi elfogadunk, s a továbbiakban ezen az alapon tárgyaljuk mondandónkat. Megjegyezzük még,

hogy Ipolyi Arnold, akire már többször hivatkoztunk közli a következőket: „II. Szilveszterlevelében kifejtett nézetek tehát és jogpraesumptiói szövegek oly ott-honosak és gyakoriak a II. Szilveszter ezen egyházpolitikai actiójára következő századok pápai diplomatiájában ily alkalommal, hogy épen az ellenkező, azoknak hiánya tehetné a bullát gyanússá... a pápai bullák gyűjteményei régebbi és újabb kiadásába is fölvételek. Ez utóbbiak csupán azon megjegyzéssel közlik, hogy nem tekintik formája miatt sajtóilag bullának, hanem a királyhoz intézett oly levélnek és brevenek, melynek fontos és nevezetes tartalma a bullák közé fölvételét indokolhatja.”

A középkori magyar állam, az Archiregnum Hungariae, Magyar Birodalom – nehezen fordítható, ez a szó csak részben adja vissza értelmét, most jobb híján ezt használjuk – különleges előjogokkal rendelkezik, s ezek a bullából vezethetők le. Lássuk: „...Szerencsés küldöttség, mely mennyei követség által megelőzve s angyali szolgálattal végezve, isteni határozat által előbb végeztetett, mintsem általunk meghallgattatott... a könyörülő Istennek végzése volt ez, ki Dániel tanúsága szerint változtatja az idöket és korszakokat...” A pápa utal az angyali intésre, amit álmában kapott a koronát illetően, s nyilván a levelében írt egyéb dolgok, előjogok tekintetében. Erről tanúságot tesznek a magyar források mellett a lengyel krónikák is. A későbbiekben ezért mondhatták eleink joggal, hogy angyal hozta korona. Másrészt a kiválasztottság tudata járta át az országot, hisz isteni végzés, ami történt. „... hálát adunk az Atya-Istennek és Urunknak, Jézus Krisztusnak, ki időnkben is talált magának Dávidot, Geyzának fiát, szíve szerint való férfút és mennyei világosságával körülsugározván, felébreszté őt, hogy legeltesse Izrael népét, választott magyar nemzetét...” Döbbenetes mondat. Utal a magyarság különleges küldetésére, választottságára, amit Gobbinak a Szűzanya így fogalmaz meg: „Ám Isten annál inkább kitüntette e népet azzal, hogy különleges tulajdonomba adta már állama megalapításánál. E korban pedig Szeplőtelen Szívem világra szóló békediala kiváltságos eszközéül adta.” Ez a kiválasztottság és szerep természetesen minden földi és föld alatti gonosz erő gyűlöletét kiváltja. Másrészt alkalmas arra is, hogy az első választott nép bizonyos értelemben konkurenciát lásson benne annak minden következményével.

Folytassuk a szöveget: „... Méltó dicsérettel említjük továbbá adakozásod bőségét, mellyel az apostolok fejedelmének Szent Péternek országodat és népedet, melynek vezére vagy, mindenedet és tenmagadat ugyanazon követek és leveled által örökön felajánlottad...” Itt van tehát az a részlet, amire VII. Gergely hivatkozik. Egyébként több forrás megerősíti azt a tény, hogy István Szent Péternek ajánlotta országát. A szöveg viszont folytatódik: „...mindazokat, a mit tőlünk az apostoli széktől kívántál: koronát, király nevet, az esztergomi metropolitást s

a többi püspökséget, a mindenható Istennek, szent Péter és Pál apostolainak hatalmával, előre így lévén erre megintetve és parancsolván nekünk, ugyanazon mindenható Isten, saját áldásunkkal készséggel engedélyezzük, adjuk, adományozzuk.” Ismételtelen kiemeli, hogy mindazt, amit István kért megadja, de erre kapott utasítást, azaz Isten kifejezett akarata. István királyságának mennyei elrendelése, helyesebben annak minden jele és kelléke tehát nemcsak Géza fejedelem álombéli látomásában, hanem a pápai bullában is megőrződött. „Az országot is, amelyet nagylelkűséged sz. Péternek felajánlott, veled együtt, s a jelen és jövő népeddel és nemzetteddel a római szentegyház oltalma alá fogadván, bölcsességednek, örökösödnek és törvényes utódaidnak bírni, tartani, igazgatni, kormányozni és birtokolni visszaadjuk s adományozzuk.” VII Gergely pápa erre már nem hivatkozik. Szilveszter ugyanis visszaadja azt Istvánnak és utódainak. Ebből természetesen következik, hogy a Máriának történt felajánlás után – mivel azt elfogadta a Nagyasszony, ezután a pápaságnak már nem lehet jogalapja, követelése – Ő az ország birtokosa és Királynője.

„Ezen örökösöd s utódaid bár kik lesznek, miután az országnagyok által törvényesen megválasztattak...” Ez a választás a levélben még egyszer szerepel, és kiemeli, hogy a magyar király csak akkor lehet érvényesen uralkodó, ha megválasztják. Ez a magyar történelemben mindig így volt már a királyságot megelőzően a fejedelmeknél is. „Nemességed az apostoli dicsőségért versenyezve, nem tartotta méltatlannak az apostoli hivatalt, Krisztust hirdetve, vallását terjesztve viselni, és minket papsági tisztünkben helyettesítve eljárni igyekezett...” A levélnek ez a része és a következők messzemenő egyházi jogi következményekkel is járnak, így aztán érthető, hogy ezt mindenki saját céljainak és érdekének megfelelően ki akarta használni. Magának a bullának megtámadása szintén ebből ered. A pápa ugyanis azt írja le, hogy István papságában helyettesítve járt el. Ugyanakkor az apostoli hivatalt méltónak tartotta és apostoli tevékenységet folytatott. Mindezt azonban jöllehet szent István miatt – később több szent király, s szentté nem avatott követte ebben – adta, de az vonatkozik utódaira is, ha azok törvényesek. „...mi is kiváló szabadalommal Kitünőségedet s érdemeid tekintetéből törvényes örökösöd s utódaidat, kik, a mint mondva volt, megválasztva, s a szentszék által megerősítve lesznek, most és a jövőben örökösön földíszíteni kívánván, apostoli hatalmunknál fogva megengedjük, akarjuk és kérjük, hogy miután Te és ők a koronával melyet küldünk, a követidnek átadott mód szerint kellőleg megkoronázva leszesz és lesznek, magad előtt a keresztet, mint az apostolság címerét, vitethesd és ők is vitethessék...” A latin kifejezés „singulari privilegio” magyar fordítása nem a legszerencsésebb. singularis=egyedi, egyetlen, kivételes, a kiváló szó nem az elsődleges értelme. Itt arról van szó, hogy a pápa egyedi, különleges kiváltságot,

jogot (privilegiumot) ad szent Istvánnak és a magyar királyoknak. Kivételes jog illeti meg őket, ami páratlan, egyedi. A kereszt az apostolság címere, ez a cím, és a velejáró jog átmege az utódokra. Ők azonban csak akkor utódok, ha szabályosan vannak megkoronázva és előtte megválasztva. Magyarország tehát apostoli királyság, a maga különleges egyedi, kivételes rendjével, s ez nem Mária Teréziának adott kegyes cím, hanem a Koronával együtt érkezett, Istvánnak és utódainak szól. A koronázás szabályai innen datálódhatnak, s egyházi előírásait már Szilveszter pápa meghatározta, fontos tényezője a Korona – csak ezzel lehet érvényes – és a választás. Természetesen idetartozik a szentszék általi elismerés ténye is.

„...miként téged s őket az isteni kegyelem arra tanítand, országod jelen és jövő egyházait helyettünk s utódaink helyett intézhessétek és rendezhessétek; miként mindez egy más levélben, amit közösen neked, az országnagyoknak s az összes hű népnek hozzád intézett követünk által küldünk, mindezek terjedelmesebben foglaltatnak.” Az engedélyt az egyházi ügyek intézésére világosan megadja. Történetünk folyamán ezzel éltek is a magyar apostoli királyok. Manapság ezek egy részét igyekeznek a főkegyúri jogok közé besorolni, de már annak kialakulása előtt éltek vele. A levél pedig annak tartalmát (főkegyúri jog) messze meghaladó pápa helyett végzendő szervezésre, kinevezésekre vonatkozik. Ezért hívhatta egybe a konstanci zsinatot Zsigmond magyar király, aki német római császár csak később lett. Vétózhatott meg konklávé megválasztott papát Ferenc József magyar apostoli király. Ez a joga sem az osztrák, sem a német-római császárnak nem volt meg. A magyar egyházi ügyek jó részét királyaink intézték. Ez azonban csak a kérdés egyik oldala. A másik viszont az, hogy a király távollétében az esztergomi érsek végezte a királyi teendőket. Így történt II. Endre kereszties hadjárata alatt például. Ilyen szerepet utoljára boldog emlékü Mindszenty bíboros érsek végezhetett volna, amire kész is volt. A történelmi körülmények azonban nem engedték meg. Visszatérve a bullára a hivatkozott kísérő levél, amit a küldött (legatus) hozott, nem áll rendelkezésre, elveszett.

Befejezésül idézzük még a bullából: „Könyörgünk a mindenható Istennek, ki téged neveden hívott ki anyád méhéből az országlásra s a koronára, s a ki azon koronát, melyet a lengyelek vezérének készítettünk, neked adatni parancsolá...” Fontos tények ezek. Megerősítik a varsói krónika elbeszélését, vagyis, hogy eredetileg nekik szánta a koronát, s angyali intésre lett az a magyar Szentkorona. Az isteni elhívás pedig utal arra a jelre, vagy próféciára, isteni intésre, amit Géza nagyfejedelem álmában látott. Megerősíti annak természetfeletti jellegét. A pápa kétszer utal ó-szövetségi párhuzamokra, egyszer Dávid királyt és népét említi. Ez a párhuzam a magyar nép kivételes elhivatottságát erősíti meg, ezzel együtt

természetesen Istvánét is. A második pedig Jeremiás küldetésére utal Szent István kapcsán, s bibliai kifejezésekkel mutatja meg azt. A pápa szerint tehát István különleges kiválasztottja Istennek, aki hivatását egyben be is tölti. A továbbiakban ennek állami részleteit fogjuk vizsgálni.

Bakos Batu

Ezer év

Szeretteim, főképp egy dolog ne kerülje el figyelmeteket: az, hogy egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év, ezer év pedig annyi, mint egy nap. (2Pét3,8)

Merjük-e ezt a megjegyzést komolyan, szó szerint venni. Ha igen, akkor érdekes dolgok kerekedhetnek ki belőle. Vizsgáljuk meg a Biblia tanúsága szerint ennek egy kiemelését, egy összevetését.

Egyházunk úgy tanítja, hogy Ábrahámától négyezer év telt el Krisztus születéséig. Krisztus születésétől pedig kétezer év telt el mostanáig. Ez a hatezer év, mely Istennél hat nap, hogy viszonyul Földünk teremtéstörténetéhez?

„Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet... „Legyen világosság”, és lett világosság... Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől... – első nap.

...„A vizek közepén keletkezzék szilárd boltozat, és alkosson válaszfalat a vizek között.” – második nap.

...emelkedjék ki a száraz.”... „Teremjen a föld zöldellő növényeket, amelyek termést hoznak, és fákat, amelyek magot rejtő gyümölcsöt teremnek a földön.” – harmadik nap.

...„Legyenek világító testek az égbolton... Ezek határozzák meg az ünnepeket, a napokat és az éveket... – negyedik nap.” (Ter 1,1-19)

A négy nap alatt Isten megteremtette a Földön a vizeket, hegyeket, nappalt, éjszakát, az égitesteket és a növényeket. Ez volt az első négy nap tevékenysége. Ez volt az előkészület az egyéb élőlények sokaságának. Tehát a négy nap alatt megalkotta az alapokat az élőlények és az ember létezéséhez.

És mi történt a Krisztusra irányuló istenhit terén? A négyezer év alatt az Ószövetség népén keresztül előkészítette Isten Krisztus érkezését, kialakult az Élet (Krisztus) megjelenésének az alapja, megszülethetett az Új szövetséget hozó Krisztus. És hogyan volt tovább?

„Isten szólt: „A vizek teljenek meg élőlények sokaságával, az égen, a föld felett pedig röpködjenek madarak.” – ötödik nap.

...„Hozzon elő a föld élőlényeket fajuk szerint: háziállatokat, csúszómászókat és mezei vadakat fajuk szerint.”... „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá... Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket... töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá... ami a földön mozog és lélegzik, minden zöld növényt táplálékul adok.” – hatodik nap. (Ter 1,20-31)

A következő két nap alatt Isten megteremtette az élőlényeket és a háziállatokat, majd azokat, illetve a magot és gyümölcsöt termő növényeket az ember gondozására bízta. Tehát a hatodik nap befejeztével véget ért az élet teremtése a Földön.

Krisztus Egyházában is a kétezer év alatt beteljesedett az, hogy betöltötte az Egyház a Földet, hogy uralkodjon, gazdálkodjon a Föld javaival. (Az egy másik kérdés, hogy ezzel nem tudunk emberiség szintjén jól gazdálkodni – a folyamatos sátáni kísértések miatt) Az embereknek elég nagy része akarva vagy sodródva, de visszaél a szabad akaratával és a sátán (a lázadó angyalok) csábításának enged, az Isten szerető hívásával szemben. Itt meg kell jegyezni, hogy az evilági sodródással szemben Isten hívására hallgatva „dolgozni” kell. Az isteni útért meg kell küzdeni és ez a ma emberének nem szokott tetszeni. A pillanatnyi élvezetek sokkal csábítóbbak – ezt a sátán is nagyon jól tudja...

És ezután következett a megpihenés:

...Isten a hetedik napon befejezte művét, amit alkotott. A hetedik napon megpihent munkája után, amit végzett. Isten megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon megpihent egész teremtő munkája után. (Ter2,1-3)

Tehát Isten azért áldotta és szentelte meg a hetedik napot, mert azon pihent meg hatnapi tevékenysége után.

Ezek szerint a hetedik évezred a Krisztus hívők boldog megpihenése kellene, hogy legyen! Ennek lassú, folyamatos fejlődésből eredő kialakulása egyáltalán nem látszik reálisnak. Ennek létrejötte – az ember szabad akaratból elkövetett sok-sok engedetlensége, bűne miatt – nem történhet meg egyszerűen, csak valamilyen nagy „lenullázást” követően. Sajnos miattunk, úgy néz ki, előbb el kell jutni a három napos sötétségig... De utána csodálatos világ vár az igaz hithez ragaszkodók számára! Ezért érdemes küzdeni nap mint nap evilág fejedelme, a sátán ellen. Hiszen az örök élet boldogsága, de már az ezer éves Mennyei Jeruzsálem időszaka sem mérhető az itt, most eltöltendő néhány évhez, évtizedhez! Tartsunk ki! Engeszteljünk, imádkozzunk, böjtöljünk, Isten nagyobb dicsőségére!

Jánossy Gábor

(gondolatok p. Martino Penasa:

Krisztus visszatérése a kapuban áll? c. könyv alapján)

A kereszt elkerülhetetlen

Amint Jézus Krisztust életében folyamatosan kísértette a sátán, úgy Jézus misztikus testét, a Katolikus Egyházat is folyamatosan kísérti.

Jézus Krisztusnak működése kezdetén negyvennapos böjtölése volt, sátáni kísértésekkel. Egyházunk első három-négyszáz éve böjtölés volt, folyamatos üldözéssel, vértanúk sokaságával.

A hit terjesztése közben, ahogy Jézust tanító körútján a városokban különböző módon fogadták, úgy Egyházunk tanítása is országok, földrészek tekintetében igen változó fogadtatásban részesült és részesül ma is. Ez kétezer év alatt hullámozva, de így haladt előre.

Jézus működése végén, amikor már mindenki hallott róla a belátható világban, akkor jött az elárulttatás, a keresztút, majd a keresztre feszítés (a sátáni kísértésnek engedett egy-egy ember – ezt a magyar szenvedő alak szépen fejezi ki).

Most az egész világban mindenhol lehet már hallani Krisztusról, a kereszténységről, érdemben senki sem mondhatja, hogy nem hallott róla, maximum azt, hogy nem tartotta olyan fontosnak, hogy meghallja, vagy eleve nem akarta meghallani – a szabad akaratunk szerint választhatjuk ezt az utat, ezért az Istent nem terheli semmilyen felelősség. És mostanában már sok szempontból lehet érezni, hogy az Egyház elárulttatása zajlik, de ez most nem kívülről, hanem belülről, ahogy annak idején az egyik tanítvány volt az áruló, aki elintézte, hogy a keresztút következzen. Most is sok belső bomlasztó erőt (belső embereket) sikerül a sátánnak megmozdítani, hogy az elárulttatás létrejöhön. Most már Egyházunk a keresztútját járja.

Nézzünk körül. Jézus Krisztust (az Oltáriszentségben) egyre több templomban már kirakták a szentélyből, és helyébe a pap fotelja került. Egyre több helyen már csak a templomhajó hátuljában, vagy egy külön elzárt helyen tartózkodhat az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus. A templom középpontjában semmiképpen sem. Vezető papjaink időnként teljesen érthetetlen intézkedéseket foganatosítanak, írnak le, vagy mondanak. A szentségimádásokat nagyon kevés helyen támogatja a plébános. Sokféle laza, könnyű program azonban mehet templomainkban, a megszentelt térben – bár lassan nincs már ott, aki megszentelje, Jézus Krisztus. XVI. Benedek emeritus pápa ellen még ma is él a vizsgálati fogság miatti elfogató parancs Olaszországban, ezt még nem vonták vissza. Jogutódját, Ferenc pápát ugyanezen pedofília botránya miatt senki nem akarja elfogni és vizsgálati fogságba vinni. A kétezer éve érdemben folyamatosan gyakorolt „háttal misézést” most már sok helyen betiltották, vagy ellehetlenítették annak rendszeres megtartását, stb. Furcsa, feszült, érdekes dolgok történnek Egyházunk belső és legbelső

területein is. Ezt, illetve ennek eredményét szoktuk keresztre feszített állapotnak mondani. És mindez egyelőre csak romlani látszik.

Mégis a mai szentmise szövege hatására, a pap kimondott szavai alapján minden nap, minden szentmisén megjelenik Jézus Krisztus az oltáron, az Oltáriszentségben, a kenyeret és bort átváltoztatja Szent Testévé és Vérévé. Ez még mindig, mindenek ellenére a világot fenntartó erő. A Mennyei Atya Szent Fia folyamatos megjelenése és jelenléte miatt még mindig igyekszik fenntartani Földünket – a mi folyamatos rombolásunk ellenére. Ha netán ez a Jézusi napi megjelenés jelentősen meggyengülne vagy megszűnne, az a Mennyei Atya visszatartott haragjának elszabadulását eredményezhetné. Az pedig világunk egységének felbomlását hozná magával. Akkor bekövetkezne Egyházunk keresztre feszítése, és halála.

Ez a keresztre feszítés, halál Jézus Krisztus példáját szem előtt tartva természetesen csak a sátán szempontjából látszik majd halálnak, amint Krisztus halála is a végleges befejezés látszatát adta. Azonban tudjuk, hogy Krisztus halálát követte a feltámadás, ezért az Egyház halálát is kell, hogy kövesse annak feltámadása, de az csak a nagy sötétség után. „Három órán át sötétség borult a Földre”. Az üzenetekben három napos sötétség van megígérve az idők végére. Csak az után következhet a „feltámadás”! A Mennyei Jeruzsálem ez után érkezik meg az újjáteremtett Földre, hogy az Oltáriszentséges ezer éves, boldog, sátán mentes kornak örvendezhessenek az átmenekített Krisztushívők. Adja meg nekünk a Mennyei Atya, Jézus Krisztus, a Szűzanya, a szent angyalok közreműködésével, hogy minél többen örvendezhessünk ezen korszak beköszöntének!

Jánossy Gábor

Egy szentmisén tapasztaltak

Június végén részt vettem egy nászmisés esküvőn. Ebben az esetben azonban nem igazán az esküvő szépségeiről, komolyságáról szeretnék néhány szót említeni, hanem a szentmiséről, illetve az azt bemutató papról.

A szentmise zajlott a maga „megszokott” keretei között. És amikor elérkeztünk az átváltoztatáshoz, akkor figyeltem fel arra, hogy a szentmiseáldozatot bemutató pap nem a megszokott módon viselkedik. Elsőre arra lettem figyelmes, hogy az átváltoztatás legszentebb szavait közel hajolva és meghitt halk szavakkal mondja az ostya, majd később a bor felett. Ehhez a szent pillanathoz ez a magatartás sokkal jobban illik, mint az ugyanolyan hangon mondott szavak. És ezt követően

melegség öntötte el a szívemet, mikor láttam, hogy a pap mielőtt felmutatná Jézust Krisztust, aki abban a pillanatban belealázta magát az Ostyába, legelőször ő térdel le, adorál, egy térdhajtás erejéig imádja a megjelent Megváltót, és csak utána mutatja fel a népnek imádatra. A Szentostya leengedése után újból térdet hajtott az előírásoknak megfelelően. Ugyanez megismétlődött Jézus Szent Vérének megjelenésekor is. De a pap miután kezébe vette Jézus Szent Testét, onnantól a hüvelykujját és mutatóujját összeérintve tartotta a szentmise végéig (az áldoztatás végéig), ahogy gyermekkorom idején még minden pap tett hosszú-hosszú évszázadok óta folyamatosan. Ezt azért teszik a papok (ma már csak nagyon kevesen), hogy amennyiben egy kis részecske, morzsa netán a Szentostya érintésétől ott maradt az ujján, az véletlenül se essen le a földre, akárhova, ellenőrizhetetlen helyre. Hiszen Egyházunk ma is élő tanítása szerint a Szentostya legapróbb részeiben is valószínűleg jelen van Jézus Krisztus, a mi Megváltónk – bár a szem nem láthatja...

Nagy élmény volt számomra, hogy a pap mozdulatai egyértelműen arról árulkodtak, hogy ő valóban elhiszi, hogy a Megváltó, többek között az ő Megváltója, tényleg megjelent a szavai hatására az oltáron, a Szentostyában és a Szent Vérben. További meglepetéssel szolgált a pap, amikor az Egyház vezetőiért hangzik el a könyörgés, és nem csak Ferenc pápát említette, hanem Emeritus Benedek pápát is. Hiszen valóban most két pápánk van, az egyik jogilag aktív Ferenc pápa, a másikat pedig a Vatikáni hivatalos titulusok szerint is „Őszentsége XVI. Benedek emeritus pápa” kifejezés illeti meg. Ha pedig ez illeti meg, akkor két emberre használjuk a pápa kifejezést ma. Ilyen a mai helyzet.

Én szokásomhoz híven nyelvre áldoztam, de amikor erről, mármint a szentáldozásról beszélgettünk a szentmise után, akkor a többiek mondták, hogy ez a pap csak akkor volt hajlandó kézbe adni a Szentostyát, ha rendesen tartotta az illető a kezét (amikor felszólítására ezt meg is cselekedte). Ezt követően is úgy adta oda, hogy a tenyerén élére állítva tartotta Jézus Krisztus Szent Testét, és megvárta, amíg az áldozó a másik kezével az élére állított Szentostyát átveszi tőle. Ha pedig azonnal nem emelte a szájához, rászólt, hogy ne akarjon elmenni velem, hanem ott, a szemem láttára áldoztassa meg önmagát.

Jó volt látni, tapasztalni, hogy ez a pap valóban úgy kezelte a Szentostyát, hogy a mozdulataiból, a cselekedeteiből egyértelműen látszott az, hogy valóban hiszi Jézus Krisztus jelenlétét az Oltáriszentségben. Sajnos az utóbbi időben egyre kevesebb ilyen pappal találkozom, akinek cselekedetei ezen a téren egyértelműen tanúságtevők. A beszédekben még inkább lehet a szentségi jelenlétre utaló szavakat hallani, de ahogy a gyerek nevelésénél mondják: a cselekedet sokkal inkább tanítja a gyermeket, mint a beszéd, ez itt is így van. Nem véletlenül alakult ki az a közmondás, hogy „vizet prédikál és bort iszik”. Ha nincs teljes összhang az

elhangzottak és a cselekedet között, akkor a szó hiteltelenné válik. És ami hiteltelen, az hit vesztést okozhat a hívőben, ahogy azt a magyar nyelv szépen kifejezi – hiteltelen = hitét vesztett, hit vesztést előidéző.

Imádkozzunk papjainkért, nap mint nap, név szerint is megemlítve őket, az általunk ismerteket, hogy minél többünknek lehessen hasonló élménye, minél gyakrabban!

Jánossy Gábor

Örvendjetek!

A leányfalui lelkiyakorlat első elmélkedése

Gobbi atya az utolsó előadásában az 1975. október 18-ai üzenetről beszélt, és azt mondta: „Elmélkedjétek jól át, mert ebben az üzenetben minden benne van”. Ez az üzenet egy összefoglaló a Gobbi atya küldetéséről. Egy alapterv, amit a Szűzanya adott neki. A Mozgalom 1972-ben alakult. Tehát ez az üzenet eléggé az elején érkezett. Égi Édesanyánk világosan megmondta neki és rajta keresztül a Mozgalmunk tagjainak, meg akik olvassák ezt a kék könyvet, hogy miről is van szó. Mindjárt az elején kihangsúlyozta a Szűzanya, hogy miért választotta Gobbi atyát: „Téged választottalak, mert te vagy a legszegényebb, legkisebb, a legkorlátotzottabb, emberileg a legalkalmatlanabb” (1975. 10. 18.). A saját erejéből a tizedét, a századát sem tudta volna végbevinni. Láttuk Szegeden, Budapesten – ahol 2005-ben járt Gobbi atya, és az emberek csak úgy tódultak hozzá, hogy ez nem az ő műve. Ez a Szűzanyáé. Tehát Mária azt mondja neki: – „Legalkalmatlanabb vagy”, tehát nem vagy alkalmas ennek a feladatnak az elvégzésére. És mégis mennek az ügyek. Akkor ebből mire következtethetünk? Arra, hogy ez nem Gobbi atya műve, hanem a Szűzanyáé.

És azt is mondta ebben az üzenetben a Szűzanya: „Ellenfelemnek sikerült győzelmet aratni feletted, hogy előre átéld, amit az Egyház majd át fog élni” (Ibid). Korábban valamilyen győzelmet aratott a gonosz Gobbi atya fölött. A Gonosz mindegyikünket megkísért, őt is megkísértette, de a Szűzanya közbelépett: – Gyermekem, te nem a Gonosz vagy, hanem az enyém. Látod, most felismerted a gyengeségedet. A saját erőddel semmire sem vagy képes, előbb utóbb a Gonosz legyőz. És ez legyen egy figyelmeztetés számodra és a Mozgalom tagjai számára, hogy csak Velem együtt tudtok győzelmet aratni. Nélkülem elbuktok.

Majd ezt mondta a Szűzanya: „Ellenfelem egy napon úgy gondolja majd, hogy teljes győzelmet aratott a világon, az Egyházon és a lelkeken.” (Ibid). Tehát úgy

tűnik majd, hogy teljesen legyőzte az Egyházat, a világot, az emberiséget. Ne feledjük, a mai fegyverekkel ezt a világot az ember többszörösen meg tudná semmisíteni. A Gonosz azt akarja, hogy az ember elpusztítsa saját magát. Eljön az a nap, amikor majd úgy gondolja, hogy az embereket teljesen elszakította Istentől, és az Egyházat megsemmisítette. Akkor majd úgy is fog tűnni sokak számára. És azt mondja a Szűzanya: „Akkor lépek majd csak közbe – rettenetesen és győzelmesen – hogy annál nagyobb legyen a veresége, minél biztosabb lesz abban, hogy mindörökké győzött” (Ibid). Tehát amikor már teljes győzelemre áll a Gonosz, legalábbis látszólag, és amikor már a diadalát énekelné, abban a pillanatban a Szűzanya oda fog lépni, és ki fogja ragadni a „zsákmányt” a karmai közül. Végül is üresek fognak maradni a Gonosz karmai. A Szűzanya erősebb nála, mert Isten kegyelmében van öltöztetve. Isten akarja azt, hogy a Sátán egy nőtől, az Úr aláztatos szolgáló leányától nyerje el a végső vereségét. Mert ha a jó Isten győzi le, akkor a Gonosz még kérkedhetne, hogy őt csak egyedül Isten képes legyőzni. Senki mástól nem tart, csakis Istentől. Isten azt mondja, hogy nem úgy van az! Sokkal nagyobb szégyen és megaláztatás lesz az osztályrésze, ugyanis egy egyszerű szolgáló leány fogja őt legyőzni. Ma még a Sátán nem egészen biztos a teljes győzelmében. De a világ történelme és az események nagyon is az felé haladnak. És a Szűzanya engedi, hogy arra felé haladjanak az események. Miért? Mert biztos van neki taktikája, megoldása ezekre az eseményekre, amire Ő most készít fel bennünket.

A Szűzanya használja az esztét. Nagyon bölcs a mennyország fényéből. Ilyenkor nem kell elmondani az ellenfélnek a taktikánkat. A meglepetés hatása az sokkal eredményesebb. A Szűzanya kiválasztja a kicsinyeket, akik a Gonosz számára szinte nem jelentenek semmit. Tehát a palástja, vagyis a védelme alá rejti őket, felkészíti, hogy hűségesek maradjanak. Nagyon gyakran a legkisebbeket szedi össze. Ez nem azt jelenti, hogy egyetemet végeztek meg doktorátussal rendelkezők nem lehetnek a kicsinyek közt. Dehogynem, lehetnek. Például a szegedi felelős is doktorátussal rendelkezett, Dezső bácsi. Tehát összegyűjti a Szűzanya azokat, akik vezekelnek, buzgók és sokat imádkoznak. A gyermekei imái és szenvedései által fog győzelmet aratni. Kicsinyei imáit, szenvedéseit használja föl, mint hatalmas nagy fegyvert a Gonosz ellen.

Azt is mondja a Szűzanya: „Ami most készülöben van, az olyan nagy dolog, hogy ilyen még nem volt a Világ teremtése óta. Ezt mind megjövendölték a Bibliában” (Ibid).

Tehát ekkora hittagadás, meg lázadás Isten ellen még nem volt, mint ma. A betlehemi és különösen a nagypénteki események is lázadások voltak, de az Isten ellenes lázadás most világméreteket ölt, ugyanis a Gonosz sokakat elcsábít, egész

népeket. Ez az angyalok és a démonok küzdelme. De a végső győzelem csakis a Szűzanyáé lesz. Kedves jelenlevők, ezt értsék szó szerint! Ő megmondta már Fatimában is, Gobbi atya által is: „Végül az ő Szeplőtelen Szíve fog diadalmaszkodni!” Még pedig ezekben az időkben. Nem úgy mondta, hogy majd a világ végén, sok ezer év múlva. Nem, hanem: „most, ezekben az időkben”. Hogy ez a „most” mikor lesz, egy hét múlva-e, egy év múlva-e, öt év múlva-e, nem tudjuk, de a „mostani időkben”. És a küzdelem most mindinkább a tetőfokára hág, a végső beteljesedése felé halad.

„Fiaim, ti arra vagytok hivatva – mondja a Szűzanya ebben az üzenetben –, hogy átéljétek ezeket az eseményeket”.

Mi is az a nagy harc, mi is az a nagy terv? Ez nem más, mint a nagy küzdelem a Gonosz és a „Napba öltözött Asszony” között, valamint a Gonosz követői és a Szűzanya követői között. A Szűzanya követői magától érthető, hogy Jézus követői, hisz arra hivatottak, hogy a Mennyei Atya akaratát teljesítsék. Ugyanis a Mennyei Atya akaratát teljesíti, ott teljes összhangban van mindenki mindenkivel. Tehát arra vagyunk hivatva, hogy átéljük ezeket az eseményeket. A mai kor emberei átélnek ezeket az eseményeket, ha benne akarnak lenni, ha nem, hasonlóan, mint Európában a II. Világháborút átéltek az akkori emberek, ha akarták, ha nem.

Azt mondja a Szűzanya: „Ideje, hogy megtudjátok, és ennek tudatában készüljétek fel a harcra. Ideje, hogy terven egy részét megkezdjem felfedni előttetek” (Ibid). Égi Édesanyánk a tervnek azon részét fedi fel, mely rátok tartozik, többek közt azt, hogy a Szűzanyáé lesz a végső győzelem. A Gonosz az emberiség nagy részét fellázította Isten ellen, különböző eszközöket használva, mint például a vörös sárkányt, a kommunizmust, vagy ilyen a fekete párduchoz hasonló vadállat is, a szabadkőművesség, vagy a bárányhoz hasonló vadállat, az egyházi szabadkőművesség. Ezeket használja a nagy harcban.

És a Szűzanya annyi üzenetet tár fel, amennyire nekünk szükségünk van, hogy helyt tudjunk állni és ne veszítsük el a reményt. Emberileg számítva mit is látunk? Azt, hogy állandóan fogyunk-fogyunk, és végül teljesen el fogunk fogyni. A temp-lomok kiürülnek. De nem így lesz. Szűzanya azt mondja, egy darabig ez így megy, és utána közbelép. És a közbelépése döntő fordulatot hoz, mert akkor a Gonosz hatalma megszűnik, és egyszer csak minden fölfelé kezd ívelni. Erről szólnak az üzenetek, egészen 1997. december 31-éig, Szilveszter napjáig. Akkor mondta a Szűzanya: az üzenetei lezárultak. Mindent elmondott nekünk, amire szükségünk van a mai időkben. Ez nem azt jelenti, hogy abszolút mindent fölfedett, mert mindent fölfedni nem lehet, ugyanis Isten végtelen. Őt teljesen megérteni nem lehet. Mária az ő tervéből annyit fedett fel, amennyire szükségünk van, hogy a mai

időket keresztény módon át tudjuk élni. Ne vakoskodjunk, legalább tudjuk, hogy előre haladunk és a reményt ne veszítsük el! Mert azt olyan könnyű elveszíteni.

Még a Máriás Papi Mozgalmon belül is hallani, hogy hát „most már ez így van”, hogy „nem sok mindent tehetünk”. Dehogynem! Jó minékünk, hogy a Szűzanya eszközei lehetünk. Gobbi atyának is megmondta: nem kell vezetned a Mozgalmat, mert a Mozgalom „vezetője Én vagyok”. Te egy eszköz vagy. A legalkalmatlanabb eszköz.

Gondolkozzatok el, mit mondana a Szűzanya nekünk, mekkora eszközök vagyunk? Itt vagyunk, a Máriás Papi Mozgalomnak a magyarországi vezetői közül annyian, ahányan vagyunk. Ez egy országos találkozó. Feltehetjük a kérdést: a Szűzanya tud-e ezen kis csapat által valamit is csinálni? Ez attól függ, hogy te mennyire bízod magadat a Szűzanyára. Ha ezt ki tudod mondani: – Szűzanyám, itt vagyok, teljesen a rendelkezésedre állok, – akkor a Szűzanya rengeteget tud általad is cselekedni. Ha nem adod át magad teljesen, akkor nem te leszel az, aki által Mária végbe viszi a terveit. Ne félj! Nem neked kell mindent elvégeznie. Neked csak a rád bízott feladatot kell elvégezned, a Szűzanya a többit hozzáteszi. De neked el kell végezned azt a kis feladatot, amit rád bíz, vagy mást választ. És mindig talál valakit.

Majd így folytatja a Szűzanya: „Mindenekelőtt az a fontos, hogy az a benyomás érje Ellenfeletemet, mintha mindent megnyert volna, hogy most már minden az ő kezében van” (Ibid). Más szóval, hogy teljes győzelmet aratott, mert most már úgysem lehet semmit sem tenni. Ez egy hamis felfogás. Mi hívők tudjuk: ilyen nincs, hogy most már ne lehessen semmit sem tenni, mert Isten ereje végtelen. Istenhez képest minden csak porszem. Teremtmények vagyunk, tehát sokkal kisebbek, mint az Isten. Még a Sátán is csak egy porszem Istenhez viszonyítva. Minket is be akar csapni a Gonosz, hasonlóan, mint ahogy Évát és Ádámot is becsapta azzal a vonzó megtévesztéssel, hogy „olyanok lesznek, mint az istenek” (Ter.3.5). Olyanok azonban soha nem leszünk! Pedig milyen nagy a kísértés, sokszor ma is... Isten felemel bennünket, magához emel, tökéletesít, az ő életében részesít bennünket, ha mellette döntünk. De Isten fölé sosem fog senki sem kerülni. A Gonosz is megpróbálta ezt, aztán lezuhant az örök kárhozatba.

Majd ezt olvassuk: A Gonosz „engedélyt kapott arra, hogy behatoljon Egyházam belsejébe is, és sikerül neki majd Isten szentélyét is homályba borítania. A legtöbb áldozatot a szentély szolgáiból szedi” (Ibid). Ne feledjük, hogy voltak az elmúlt évtizedekben a békepapok is. Erőszakkal vagy karrier ígéretével húzták be a többséget. A legtöbb nem akart ebbe belemenni. Sátán most is iparkodik mindezzel, a saját embereit beszervezi az Egyházba, hogy tönkre tegye belülről az Egyházat. „A legtöbb áldozatot a szentély szolgáiból szedi”. Ezért imádkozunk minél

többet a papjainkért, püspökeinkért. Imádkozunk értük! Ne feledjük, a Sátán engedélyt kapott nagypénteken is, hogy az apostolokat megrostálja. És megrostálta. Júdas áruló lett: „harminc ezüstpénzért” az ellenség kezére juttatta az Úr Jézust. Persze Jézus tudta ezt, és önként vállalta a szenvedést. Péter háromszor megtagadta az Urat, és esküdözött, hogy „nem ismeri azt az embert”. A többiek meg mit tettek? Elmenekültek, magára hagyták az Üdvözítőt. Tehát ha már azokat is megrostálta, a mostani szentély szolgáit is meg fogja rostálni a Gonosz. És ha a papokat megfékezi, megbénítja, akkor ki szolgáltatja ki a szentségeket? Ki hirdeti Isten igéjét? Iparkodik a Gonosz, hogy minél kevesebb kegyelem jusson el a hívekhez. Megdöbbenő, hogy a „szentély szolgáiból szedi a legtöbb áldozatot”. Ezt a Szűzanya mondja Gobbi atya által, és ezt az üzenetet még a Hitvédelmi Kongregáció is átnézte, Ratzinger bíboros is átolvasta, és nem tiltotta be! Gobbi atya is mondta nekem, mert felhívták erre a figyelmünket. Ratzinger bíboros, később XVI. Benedek pápa nagyon jól látta a helyzetet. II. János Pál is nagyon jól látta.

Hányan kételkednek ma a Mária tiszteletben! Lehet hallani: minnek a Mária tisztelet, az már idejét múlt buzgóság. Mekkora tévedés! Idejét múlt volna-e az, hogy az édesanya védje és nevelje a gyermekeit? Ez egy hasonló dolog! Bocsánat. A Mária tisztelet nem idejét múlt ájtatosság! Nem mondhatjuk, hogy ne az édesanyák neveljék a gyermekeiket? Hát ki szereti azt a gyermeket a legjobban, ha nem az édesanyja és az édesapa, a nagymama, a nagypapa? Sokan az életüket tudnák föláldozni a gyermekükért. Akkora áldozatot vállalnak és a gyermek akár mennyire rakoncátlan vagy rossz, az édesanya, édesapa megbocsát neki. Van, amikor egy kicsit megfenyítik (de hát az is hozzá tartozik az élethez), akkor is szeretik őket. Miért lenne máshogy az égi Édesanyánkkal?

Ma még sokan valamennyire az Istent meghagyják, de hányan vélik úgy, hogy most már Őt sem kell olyan nagyon tisztelni. És itt vegyük észre a Gonosz csábítását! Az felé terel, hogy minél kevesebb tiszteletet adjunk az Úrnak, minél kevesebb kapcsolatunk legyen Vele. Lehetőleg a nulla felé haladjunk, hogy az üdvösségig ne tudjunk eljutni. Egyesek azt hangoztatják, hogy mindegy, hogy melyik egyházhoz tartozunk, a katolikushoz, az ortodoxhoz, protestánsokhoz, stb. vagy melyik valláshoz. Bocsánat, tudjuk kinek mindegy: a bolondnak. Mi pedig nem azok vagyunk. Természetesen nem mindegy! Ha a Mennyei Atya Jézust küldte, aki feláldozta magát a világ üdvösségéért, akkor Jézuson keresztül jutunk el az üdvösségre. Akkor már nem mindegy, hogy Krisztust választjuk vagy valaki mást. Szerintem olyan ez, mint amikor egy repülő például elvisz bennünket New Yorkba, mert oda akarunk menni. De tegyük fel, hogy valakinek egy a másik gép sokkal jobban tetszik, ezért ő arra száll fel, azért, mert annak a gépnek jobb a kinézése.

De az nem New Yorkba viszi el! Az elvisz például az afrikai sivatagba. Hát mit keres majd ott a sivatagban? Nem oda akar menni. Mennyi zűrzavar van körülötünk. Állandóan a zűrzavarok kellős közepén vagyunk.

Gyónjunk minél gyakrabban, mondja a Szűzanya, lehetőleg havonta. Hála Istennek, itt a túlnyomó többség megteszi ezt. De a hívő közösségben, mondjuk, több ezer hívő közül hányan gyónnak? Túl kevesen. Az Egyház előírja, hogy évente mindenki legalább egyszer gyónjon és a húsvéti időben áldozzon. Ez az évenkénti szentgyónás a minimum, amire szükség van, különben súlyos bűnt követnénk el. Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad többször. Dehogyanisnem. Az Egyház előírásával nincs ellentétben, hogy havonta vagy akár gyakrabban is meggyónjunk. De ha súlyos bűnben áldozunk – ezt világosan kimondta II. János Pál pápa, de az Egyház is, hogy akkor az szentségtörés. II. János Pál pápa megerősítette ezt. És hányan elcsüggednek, hogy itt az Egyház vége. Tényleg? Ez ellentmond Jézus szavainak. Ő megmondta Péternek: „Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta” (Mt.16,16). Az ördögi hatalmak az Egyházat nem fogják legyőzni. Döngethetik az Egyház alapjait, lehet, hogy sokaknak már úgy tűnik, hogy mindennek vége, de egyszer csak a Vőlegény, az Egyház Vőlegénye, Jegyese közbelép: – El innen, távozzatok! – Az Úr Jézus az Egyház jegyese és az Egyház meg Jézus jegyese. És az Úrnak teljhatalma van, abszolút a hatalma. Tehát elegendő, ha a Gonosz csak azt mondja, eddig és ne tovább. És nincs tovább. Ezt a Gonosz is nagyon jól tudja, csak addig is fejjel megy a falnak.

És ne csüggedjünk el a Máriás Papi Mozgalommal illetőleg sem. Tudják, nagyon szívesen elmennék mindenhol cönákulumot tartani. Ha megbeszéljük előre, akkor azért szabaddá tudom tenni magamat. Persze vannak más atyák is, nyugodtan hívhatják őket is, hogy atyám, jó lenne, ha nálunk tartana cönákulumot. Nem csak nekem szabad a papok közül cönákulumot tartani, dehogyanis, mindenkinek. És ti is tarthatok cönákulumot, persze úgy, ahogy azt a cönákulumot tartani kell!

Nem lesz az Egyháznak vége. Csak amikor az Egyház hajóját támadások érik, nagyon ajánlatos tudni, kik az ellenfelek, hogyan támadnak. De az talán még fontosabb tudni, hogy ebben a helyzetben mit is kell csinálnunk? Hogyan védekezzünk, hogy ne találjanak el, hogy a Gonosz ne ragadjon el, hogyan menekülhetünk meg, átélve ezt az állapotot, és utána talán még ellentámadásba is lendülhessünk. A Szűzanya világosan megmondta, hogy milyen fegyvereket szükséges használni: „Az első számú fegyverként **„a belém vetett bizalmat és a ti egyre teljesebb rámhagyatkozásokat kell használni”** (Ibid). Vagyis: – Szűzanyám, bízom benned, hogy igenis te Jézus Krisztusnak az Édesanyja vagy és mindnyájunknak az Édesanyja. – Gondoljunk bele, hogy a kisgyermek mennyire tud bízni

az anyukájában! Felsír, és amikor az anyuka megjelenik, a gyerek megnyugszik. Miért? Mert bízunk az anyukájában. Éhes, tudja, hogy az anyuka ad neki enni. Ha fázik, anyuka felöltözteti, ha kell, megvigasztalja, és így tovább. Tehát minékünk is meg kell bízni Égi Édesanyánknban: – Szűzanyám, rád bízom az életemet. Tudom, hogy erőd, hatalmad van, hogy megvédj, a palástoddal befedj. A te Szeplőtelen Szívvedben menedékhelyet, óvóhelyet találok a Gonosz támadásai ellen. És teljesen Rád hagyatkozom, mert tudom, hogy jó felé vezetsz. – Ez a legegyszerűbb út Jézushoz. Nem a legkönnyebb, mert a kereszt útja. De ez a leggyorsabb és a legegyszerűbb. Mária pedig biztat: – Vedd fel gyermekem, a keresztedet és kövess, majd én segítek, megfogom a kezéd, hogy távol tudjál maradni a Gonosztól. Gyere velem, és nem fogsz elveszni. – Legfeljebb vértanú lesz valaki, és így a mennyországba jut. Mekkora szeretet az, ha valaki valóban Jézusért áldozta fel magát! Tehát bízunk a Szűzanyában!

A Gonosz pont ezt a bizalmat próbálja kiölni belőlünk. Már hallottunk ilyeneket is: „most már a Szűzanya sem segíthet rajtatok”. Ne részletezzük. A Szűzanya megsegített, és meg is fog segíteni! Ez nem a vég, a Máriás Papi Mozgalomnak sem, meg az Egyháznak sem, hanem egy csodálatos megújulás. Az Egyház meg fog újulni. Érthető, hogy mi kérdezzük: mikor lesz már ez a megújulás? Uram, mikor lesz már a Szentlélek kiáradása? Ne feledjük, amint Jézus életében az Egyház életében is először Nagypéntek következik. De amikor már megérkezik Nagypéntek, tudjátok, hogy Húsvét, a megdicsőülés már nagyon közel van. Utána meg az apostolok is várták a Pünkösödöt, a Szentlélek kiáradását. Tehát mindent a maga idejében. Először egy picikét bele kell kóstolni Krisztus szenvedéseibe. Az Egyháznak is, a mai Egyháznak is.

Azt mondja még a Szűzanya: legyetek vidámak és örvendeztetek! Vidámak vagytok-e? Tudtok-e örvendezni?

II. János Pál pápa többször hangsúlyozta, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szíve a biztos menedékünk. Ott van, miért örvendeznünk, mert a Szűzanya szeretetében, a Szeplőtlen Szívben élsz, az Ő teljesen tiszta szeretetében, akkor is, amikor odakint szörnyű vihar tombol. A külső világ már nem keresztény beállítottságú. Ott oly nehéz keresztényként élni. És még a templomba járók is mekkora kísértésnek vannak kitéve. Több dologra is mondják, hogy ma már nem az a divat! Ha az a divat, hogy a kútba ugorjunk, akkor mi is ugorjunk utánuk? Nem! Ne ugorjunk utána. De akkor mit csináljunk?

Az apostolok korában is a világ pogány volt. És az apostolok mégsem követték a pogányok szokásait, nem ugrottak utánuk, mert az akkori időben más volt a divat, mint amit az apostolok hirdettek, hanem iparkodtak Krisztushoz vezetni az embereket. Nekünk is ez a feladatunk, habár gyengék vagyunk. De a Szűzanya

szeretni fog annak ellenére, ha el is estél. Ezt nagyon jó tudni, hogy ha elestél, akkor van megbocsátás! Az édesanyánál mindig van megbocsátás. A Szűzanya is ezt sugallja. Mondja:

„Még ha meg is sebesültetek, még ha gyakran elestetek, ha kételkedtetek, még ha bizonyos pillanatokban árulást követtetek is el, akkor se csüggedjete, mert szeretlek benneteket” (Ibid). Tehát van visszaút. De a Szűzanya nem azt mondja, ha most valaki elárulta az Úr Jézust, újra mehet és árulja csak el újra. Ha bűnbánatot tartasz, akkor van megbocsátás! De ne éljünk vissza az isteni irgalmassággal, akármilyen hatalmas is az. Végtelen az Isten irgalma, de az igazságossága is végtelen. Bűnbánóknak megbocsát, de ugyanakkor adott egy bizonyos időt. És ez az idő mindenki számára egyszer lejár. Használjuk ki a lehetőséget. És az embertársainknak is ezt mondjuk, hogy használják ki, mert utána mindenki Isten ítélőszéke előtt fog megjelenni. Ott semmit sem lehet letagadni, semmit nem lehet hozzáadni, csak a színtiszta igazság látszódik Isten előtt. Mi a célja a Szűzanyának? Az, hogy Fia élő képmásaivá alakítson bennünket, hogy mindinkább Jézushoz hasonlítsunk. Nem az arcunk, hanem a lelkületünk. A cél, hogy olyan lelkületben éljünk, mint az Úr Jézus. Úgy szeressük a Mennyei Atyát, mint az Úr Jézus. Az embertársainkért is úgy tudunk áldozatot hozni, mint az Úr Jézus. Férfiak, úgy szeressétek a feleségeteket, mint Jézus. Hogy szerette Jézus? Úgy, hogy feláldozta magát a kereszten. Melyik férj áldozza fel önmagát a kereszten? És az asszonyok hányan áldoznák fel magukat férjükért? Ennek kölcsönösnek kell lenni. Ne feledjük, az Úr Jézus mindannyiunkért feláldozta magát, akár nő, akár férfi az illető. Egyenrangúak vagyunk. Nem egyformák, hanem egyenrangúak. Minden ember valamiben különbözik a másiktól. Mindenki másban van otthon, máshoz ért. Mindenki csinálja azt, amihez ért, amivel az Úr megbízta. Így vagyunk egyenrangúak. Az egyiknek ilyen arca van, a másiknak amolyan, így vagyunk egyenrangúak. A lényeg, hogy mindinkább Jézushoz hasonlítsunk. Jézus lelkületét, a keresztény lelkületet kövessük. A Szűzanya ad fegyvert is a kezünkbe. Első a bizalom, amiről már szó volt, de van még másik két fegyver is: az ima és a szenvedés.

Az ima: Imádkozzunk mindig többet és többen. Persze nem az a legfontosabb, hogy sokan legyünk, habár az nagyon szép, felemelő érzés. Az imának óriási ereje van, nagyobb, mint azt gondolnánk. Ezért kell, hogy használjuk ezt a fegyvert. Az a hadsereg, amelyiknek nincs fegyvere, szinte biztos vereség elé néz. Használjuk a leghatásosabb fegyvereket. Nem a szónoklatok a legjobb fegyverek, meg az emberileg jól kidolgozott lelkipásztori tervek, ha bár azokra is szükség van. De az imádság egy igazi, nagyon is hatékony fegyver a Gonosz ellen.

A szenvedés: Legyünk a kereszten, fogadjuk azt el. Ne mondja azt senki, hogy a keresztet nem az ő számára találták ki. A kereszt mindenkinek szól. Ki örül

a szenvedésnek? Legfeljebb olyan értelemben nyugszunk meg vagy örülünk, ha látjuk az értelmét. Elfogadva azt, könnyebben jutunk a mennyországba és a szereteteinknek is segíthetünk, hogy bejussanak a mennybe. Ha felajánlod szenvedéseidet a Szűzanyának, sokak megmenekülhetnek. Ha ezt megérted, könnyebb a szenvedést elfogadnod. Ez hasonló, mint amikor az édesapa kemény munkát végez. Olyan fáradt, hogy legszívesebben abbahagyná, de hogy az ő családjának meglegyen a betevő falatja, a gyerekek tudjanak ruházkodni, egyetemre járni, hát fáradtan is elvégzi azt a munkát, ha szükséges. Fogadjuk el a keresztet! Ez nagyon hatásos fegyver. Nagyon, de nagyon hatásos fegyver.

A Szűzanya négy dolgot kért tőlünk. Minden lelkigyakorlaton megismétlem, most is. Imát, szenvedést kér, valamint azt, hogy ajánljunk mindent neki, az örömeinket, szenvedéseinket, mindent-mindent. Ha sokan vagyunk a cönákulumokon, azt is, ha kevesen vagyunk a cönákulumokon, azt is.

És a negyedik a legnehezebb: **a hallgatás**. Igen, amikor úgy odamondanád annak a másiknak, de van-e értelme? Mit érsz el vele? Vigyázat, honnan tudjuk, mit kell mondani? Ezzel kapcsolatban, hogy mennyire hasznos a hallgatás, van egy kis történet:

Egyszer egy asszony bement egy paphoz, és panaszkodott, hogy az ő férje milyen kiállhatatlan. Csak veszekszik, mérgeződik, káromkodik, nem lehet vele együtt élni, sőt, el akar tőle válni. Pedig ő, mint jó feleség, erre nem szolgált rá. De már majdnem egy órát beszélt. Szegény pap nem tudta már, hogy mit csináljon. Várta-várta, mikor is jut szóhoz. Amikor végre szóhoz jutott, azt kérdezte az asszonytól, hogy ismeri-e a Szent Vince vizet? Az meg csodálkozva kérdezte: – Az meg micsoda? – Na, mindjárt hozok – válaszolta az atya. – Kiment és kis vártatva visszajött. Egy két literes plasztik üvegben hozta a megígért vizet, és azt mondta: – Ezt úgy kell használnia, hogy amikor észreveszi, hogy a férje mérges, és mindjárt elkezd kiabálni, szitkozódni, vegyen be egy nyeltet ebből a Szent Vince vízből, és addig tartsa a szájában, amíg a férje meg nem nyugszik. Egy hónap múlva az asszony visszajött, hálálkodott, és dicsekedett, hogy használt a Szent Vince víz. Az ő férje teljesen megváltozott. Most már nem káromkodik, nem mérgeződik. Nagyon kedves hozzá. Most már azt mondja róla, hogy ő a legkedvesebb feleség. És eszé ágában sincs elválni. Más szóval: helyes használat után nagyon ritka, hogy a Szent Vince víz csődöt mondjon. Azonban nem árt néha a férjnek is adni belőle.

Tehát a hallgatással sok mindent el lehet érni. Mit ér el az ember, ha csak beszél-beszél, hogy mindig övé legyen az utolsó szó, és a beszédével a másikat is felidegesíti. A hallgatás nem némaságot jelent, mert van, amit szükséges elmondani. A gyerekeknek is néha meg kell magyarázni, hogy „azt ne tegyék, mert az nem jó”. Abból baj lesz stb. De nagyobb hangsúlyt fektessünk a hallgatásra. A

hosszabb idő a hallgatásé legyen. Úgy tetszett nekem az István bácsi története. Azt mondta: – Tudja atyám, amikor fiatal házaspár voltunk a Bözsivel, gyakran összevesztünk. Egyszer csak azon kezdtem töprengeni, hogy miért is veszekszünk kis semmiségek miatt! Erre mondtam a feleségemnek: – Tudod mit, ha észreveszed, hogy valami miatt mérges vagyok, hagyd ott! Gyere vissza egy fél óra múlva, és akkor nyugodtan megbeszéljük. És ha én veszem észre, hogy valami neked nem tetszik, mérges vagyok, otthagylak, kimegyek valamit elvégezni, majd visszajövök, és akkor megbeszéljük. Atyám, képzelje el, miután így megegyeztünk, azóta kisebb „tányérsörgésen” kívül a házasságunkban nem is történt semmi különösebb. Még utána vagy ötven évig házaspár voltunk. Nem rég haltak meg. A hallgatás ennyit jelent. Tehát ők sem voltak némák, csupán egy fél óra múlva, óra múlva, amikor látták, hogy már a másik is megnyugodott, akkor megbeszéltek a nézeteltéréseket. Amikor látjuk, hogy az a férj vagy feleség mérges, mi értelme van családi perpatvar rendezni? Várjunk egy kicsit. Úgy van a gyermekeknél is. Nagyon sok mindent el lehet érni, ha tudunk hallgatni, tudunk másokat meghallgatni.

Dicséretessék a Jézus Krisztus!

Sóti János SJ,

a Mária Mozgalom magyarországi felelőse

Boldogságos Szűz Mária, hála neked medjugorjei jelenéseid minden évéért. Köszönjük irántunk, gyermekeid iránti édesanyai szereteted és gondoskodásod. Köszönjük minden üzeneted, amelyekben láthatjuk és érezhetjük, egyetlen vágyad az, hogy mindvégig boldogok és mindvégig Istenéi legyünk.

Szűz Mária, te, aki hűségesen jártál az Úrral, akkor is, amikor nehéz volt, könnyörögd ki számunkra az Isten útján való állhatatosság kegyelmét. Járj közben értünk Fiadnál. Könyörögd ki számunkra hálás szívet, amely meglátja és felismeri mindazt, amit Isten tett és tesz értünk. Ámen.

fra Ljubo Kurtović

Mária- kegyhelyek

Petőfiszállás – Szentkút

Kiskunfélegyházától kb. 10 km-re délre van Petőfiszállás falu, és a lakott településtől 2 km-re, csupán egy-két tanyától övezve, szép természeti környezetben fekszik a búcsújáráhely. A mai templom helyén már Szent István idejében is állott templom, ez azonban a tatárjárás alatt elpusztult. A tatárjárás után ide telepített kunok újabb templomot építettek, ezt a törökök rombolták le. Az akkor Ferencszállásnak nevezett település lakói elmenekültek, és a falu határa legelővé vált. A terület előbb Kecskeméthez, később Kiskunfélegyházához tartozott.

A legenda szerint 1791-ben egy pásztor – nyáját éjszaka is legeltetvén – addig ismeretlen forrásra bukkant. A forrásból egyre erősödő fény tört elő, majd a Boldogságos Szűz Mária áldást osztó alakja jelent meg, és közben mennyei hangok hallatszottak. A csodás jelenés híre gyorsan terjedt, és a környék lakói csapatostul jöttek a forráshoz. Imádkoztak, énekeltek, merítették a forrás vizéből, és hazavitték betegeiknek. Több csodás gyógyulás híre kelt szárnyra, ennek hatására egyre többen zarándokoltak a „Boldogasszony ferencszállási erecskéjéhez”, amint azt akkoriban nevezték.

Ebből az időből maradt ránk a béna koldus csodás gyógyulásának története is. Bőjtölve, rózsafüzért imádkozva érkezett a Szentkúthoz. Megmosta lábát a forrás vizében, és bénasága azonnal megszűnt. Mankóját leszúrta a kút melletti laza talajba, az kihajtott és nagy fává terebélyesedett. Több évtizeden át csodálták a zarándokok, és amikor kiszáradt, a búcsúsok apró darabokra vagdosva széthordták. Ezek a kis faszilánkok ma is nem egy kunsági családnak féltve őrzött kincsei.

A hagyomány a forrás csodáit azzal magyarázta, hogy a falu papja a török időkben a templom előtti forráskútba rejtette az Oltári-szentséget, nehogy a betörő török katonák megszenteltelenségek.

1793-ban a váci püspöki hatóság betiltotta a zarándoklatokat, és a városi tanács elrendelte a forrás betömését. A víz azonban megsokszorozódva, fokozott erővel újra feltört. Ezt égi jelnek tekintették, és ezentúl már senki sem mert a forráshoz nyúlani.

A búcsújárás azonban csak a múlt század második felében lendült fel. 1875-ben kezdték a templom éoitését, és az építkezéshez a régi templom köveit is fölhasználták. A honfoglalás ezredik évfordulójára építették 1896-ban a templom mellett a Skapuláris Szűzanya szép, csúcsíves kápolnáját.

Századunkban a kegyhely tovább épült, szépült. 1975-ben esőbeállóval egybeépített keresztút készült. Ezt követően restaurálták a templombelsőt. Ennek során festette 1960-ban Takács István mezőkövesdi festőművész a templom Szűzanya-freskóját. (A főoltáron helyezkedik el a kegyszobor.) A templomkertben lourdesi barlangot, szabadtéri oltárt építettek (1976), elkészült a Szent Kereszt kápolna (1979), és fölállították a Prágai kis Jézus szobrát (1981). 1983-ban nyílt meg a kazai és külföldi Mária-tisztelet bemutató Mária múzeum.

1940-ben a 150 évi száműzetés után Magyarországra visszatért pálosok telepedtek le Szentkúton, és akkor kapta a búcsújáró hely a Pálösszentkút nevet. Ebben az időben – 1948-ban, a Mária-év ünnepi eseményeként – Mindszenty József bíboros hercegprímás látogatta meg a kegyhelyet. A szerzetesrendek feloszlása után, 1950-ben váci egyházmegye atyák vették át a kegyhely gondozását, jelenleg újra a pálosok irányítják Szentkút életét.

A Szentkút két fő búcsúja Pünkösdkor és Kisasszony napján (szeptember 8-án) van. Ilyenkor nemcsak a közelben lakók zárandokolnak ide, de a Duna-Tisza közének és a közelebbi Tiszántúlnak katolikus népéből is sokan látogatják meg a kegyhelyet. A nagykőrösiek templomi lobogóik mellett mindig elh hozzák a magyar zászlót is, ezzel fejezik ki, hogy itt a hazáért, a magyar népért is imádkoznak Szűz Máriához.

A nappali ájtatosságot éjszakai fáklyás körmenet követi. Megkapó látvány az égő gyertyát vivő és a kegyhelyet megkerülő kivek kilométeres sora. Ilyenkor a templom éjszaka is nyitva van, a hívek ott énekelnek, imádkoznak, virrasztanak. Egyesek a pástorelödökhöz hasonlóan a szabadban éjszakáznak, ájtatoskodnak.

Pálösszentkút ma is népszerű, látogatott búcsújáró helye hazánknak.

K. D.

Mária kicsinyei

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Élménybeszámoló

Ezt az élménybeszámolót egy fiatal testvérünk jutatta el hozzánk – a MPM, Máriás Mozgalomhoz –, aki egy kisbusz fiattal rész vett Szőkefalván 2014. május 17-én az engesztelő zárandoklaton. Szűzanya 2002. március 15-én, a 12. nyilvános jelenése alkalmával kérte ezt, külön megszólítva a fiatalokat.

Ők a Szőkefalvi üzenetek szellemében készültek a zárandoklatra, útközben már a hagyományos rózsafüzért imádkozva, hogy a Szűzanya lelkületét, segítségét is izlelgessék, a titkokhoz rövid elmélkedéseket is csatoltak, és persze mint fiatalok énekekkel fűszerezve még jobban próbáltak ráhangolódni a kegyelem hívására, a személyes találkozásra az Úr Jézussal az Oltárisztentségben! És mivel, kivel találkoztak? Modern, friss, Róma új irányú szellemiségével, a modernizmussal, amelyet a fő előadó ki is hangsúlyozott, mert Ő onnan töltekezett nem is olyan régen, szóval és tettel, azaz példával, próbálta tovább adni, a személyi kultusz alapvető jeleivel az új tanítást, evangéliumot? Mert a hangsúlyeltolódás napnál világosabban megmutatkozott, az Úr Jézus, a Szűzanya és az üzenetek mellékszereplökké zsugorodtak, az előadó témájához, személyéhez, csillogásához viszonyítva, egyeseknek öröme, másoknak azonban ürömmé vált az a nap. Ezen bevezetés után következtek a fiatalok beszámolója.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

„Kedves fiatal gyermekeim! Szeretném, hogy május 17-én Szőkefalvára jöjjetek Szentségimádásra! Ti vagytok a jövő alapjai! Jöjjetek, hív az én Szent Fiam!” És hogyan kezdi üzenetét a Szűzanya?

„Drága gyermekeim! Köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat, ezen leányomon keresztül!” A Szűzanya Szőkefalván úgy jelent meg mint a **Fény Királynője!** Egy jó édesanya mindig tanítani, nevelni, ápolni akarja gyermekeit, és üzeneteit úgy kezdi, **megköszöni**, hogy elfogadjuk hívását és válaszolunk rá. Ő mindig üzenete befogadására, továbbadására eszközöket választ. Ennek a meghívásnak engedelmeskedve indultunk el mi is Szőkefalvára, mert a Szűzanya iránti

tiszteletünket, szeretetünket azzal bizonyítjuk, hogy megteesszük, amit kér, elvár tőlünk.

Elgondolkodtató, hogy a Szűzanya fiatal gyermekeit hívja májusba Szőkefalvára a Szentségimádásra. Vajon miért? Tudjuk sokan, május a Szűzanya hónapja. Ő, iten, mint Fény Királynője, ebben a hónapban különösen a fiatalokhoz akar szólni, akik az élet kezdetén állanak.

A boldog, felhőtlen gyerekkor után a felnőtt kor következik, mint ahogyan a tavaszt nyár követi, és ahogyan májusban a természet virágba borul, amely majd ősszel gyümölcsöt hoz. Ugyan úgy a fiatalok is helyesen kell megválasszák életük útját, pályáját, hogy jó gyümölcsöt teremjenek, Isten dicsőségére, saját és környezetük lelki üdvére. Minden ember élete a fény és az árnyék útján halad, de a fény az életünk éltető eleme.

A Szűzanya a fiatalok figyelmét az Oltáriszentségben jelenlévő Szent Fiára, Jézus Krisztusra akarja irányítani – aki maga a „világ világoossága”! Az Isten végtelenül boldog önmagában, de a boldogság és szeretet iránti vágyat az ember szívébe ültette el, és erre mi fiatalok nagyon érzékenyek vagyunk, és kevesen tudjuk, hogy ezt Isten nélkül, az Ő mellőzésével elérni nem tudjuk. A világ széles útjain másfajta, csábító boldogságot kínálnak, amely végül boldogtalanságba torkollik.

Az Úr Jézus Édesanyján keresztül azért hív, hogy találkozzunk Vele, mert belőle élet, világoosság, erő, békesség fakad. A fiatalságra ma rengeteg veszély leselkedik, a Sátán tudja, hogy ők a jövő alapja. Éppen ezért megtesz mindent annak érdekében, hogy eltántorítsa a helyes útról a fiatal szíveket.

Mi is Szőkefalva felé lélekben készültünk, hogy találkozzunk a Fény Királynőjével és Szent Fiával az Oltáriszentségben. Mivel szombatra esett a zarándoklat, az örvendetes rózsafüzért imádkoztuk elmélkedve, és egy szentet állítottunk példaképül magunk elé.

Az első tizedben a Szűzanya igenjéről elmélkedtünk. Példaképünk: Goretti Szent Mária, a tisztaság vértanúja. Inkább meghal, de súlyos bünt nem követ el! Élete bizonyíték! **A tisztaság lehetséges, olyan érték, amely minden áldozatot megér!**

A második tizedben a Találkozásról elmélkedtünk. Isten akarata, hogy Jézust vigyük mások életébe, miután Őt befogadtuk, belépett a miénkbe. Őt vigyük mások örömébe, bánatába, sötétségébe, keserőségébe. Példaképünk: Savio Domokos. **Szeresd a két legszentebb szívet és ne félj az áldozattól, önmegtágadástól, mert erényes életet élni csak így lehet és legyenek a „szentek barátai”!**

A harmadik tizedben a Szűzanya örömről elmélkedtünk, aki az Ige szülője és a megváltás Anyja. Az Úr felemeli az alázatosakat, ezért nagy a megváltó

Édesanyja, „aki után az igazak vágyakoztak”. Példaképünk: szent Imre herceg, a magyar ifjúság védőszentje. **Népem, ha élni akarsz, tiszta, romlatlan ifjúságod legyen!**

A negyedik tizedben a felajánlás örömét elmélkedtük át. Íme, Istennek a Fia! Ő az én méhem gyümölcse, de Hozzád tartozik. Én is teljes szívemmel Hozzád szeretnék tartozni, örökre, Veled Szűzanyám, én is kimondom saját „Fiat”-omat, az Istennek! Példaképeink: a Fatimai pástorgyerekek, Lucia, Ferenc és Jácinta. **Mindent elfogadok, amit Isten küld! Ó, Jézus, irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréséért, és a Szűzanya Szeplőtelen Szent Szíve ellen elkövetett bűnök engeszteléséért!**

Az ötödik tizedben a Szűzanya példáját követjük, ahogyan Józseffel felelősséggel nevelik Isteni Fiúkat. Elzarándokolnak a Jeruzsálemi templomba a 12 éves fiukkal, és ottan az események és körülmények emberileg felfoghatatlan és érthetetlen módon alakulnak, bontakoznak ki.

Ezt a titkot imádkozva, azt fontolgattuk, hogy Isten miután belépett az életünkbe, hogyan készített fel egyre nagyobb áldozatokra és egyre nagyobb kegyelmekre, mert csak így növekedhetünk a hitben és a keresztyén tanúságtételben is. Íme, Uram térj be még teljesebben életembe! Még ha nehezebb lesz is, a Te akarod teljesejék. Azt kívánom, hogy minden kereszt és szenvedésem újabb találkozás legyen Veled.

Példaképünk: boldog Chiara Luce. „Egyetlen életed van néked és nem mindegy, hogyan töltöd el. Időt csak nagy dolgokra szentelj”. A próbatételben: „Jézusom, ha Te akarod, akarom én is”.

Amikor megérkeztünk Szőkefalvára, előre Rózsika szobájában adtunk hálát Istennek, – hogy Őt kiválasztotta erre a küldetésre, – és a Szűzanyának, hogy nálunk, Erdélyben is megjelent. Majd megköszöntük neki – Rózsikának – is, hogy igent mondott, vállalta, és így azt a sok kegyelmet közvetítette számunkra, amely azóta folyamatosan árad, és árad, és árad! Persze, hogy töltöttünk egy-egy flakon „áldott kút-vizet” is.

Számomra a döbbenet és a hideg zuhany azután kezdődött el! Egyes zarándok testvéreim számára a „zavarodottság, bizonytalanság”. Én a fiatalokat próbáltam ráhangolni a szentek példája szerinti életre, a Szentségimádás, elmélkedés, Szentírás olvasására, fontosságára.

A helyszínen, a katekézis, és **az öröm-vallása**, fogadott, amelyet Hajlák Attila tisztelendő vezetett. Számomra itt feltevődött a kérdés. **Miért a változtatás? Kit, mit is szolgál?** A Szűzanya nem katekézisre hívott, hanem **Szentségimádásra!** **Hogy én katolikus lettem, abban Szőkefalva üzenetei, Rózsika** nagyon besegített, és Molnár Gyula bácsi tanácsai, előadásai, írásai. Akkoriban a

Szentségimádások, elmélkedések, katekézisek más mederben folytak! Mély lelki dolgokat érintettek, mozgattak meg ott legbelül, a fiatal szívekben is! Megtérést, életmód és felfogások megváltoztatását. Számomra ezért volt „kesernyés ízű”, mert az örömről volt szó, de **Krisztus követés nélkül!** Felszínes lubickolással. Igaz, hogy a kereszténység az öröm vallása kellene, hogy legyen, de ez az öröm a szenvedésben is meg kell hogy mutakozzon, úgy mint az előbbieken említett fiatal szentjeink életében.

Ítélni nem akarok, sőt, távol áll tőlem, de én azt a Krisztust (és tanítást, katekézist), akinek nincsenek sebhelyei (múltja és kipróbált évezredes alapja), követni nem tudom és **nem akarom!**

„Miért nem imádkozzuk a szenvedés 14 stációja – a keresztút – helyett, az öröm 14 állomását, mert van az is – hangzott el nyomatékosan – a katekézisben. Eljött a változás, változtatás ideje”. Úgy tűnik egyesek nagyon várják, sőt régóta akarják az alapoktól kezdve. És lőn, elkezdődött, már az Egyház csúcsán is!

Krisztus követés nélkül célba (mennyországba) érni nem lehet. (csak a Pokolba!). Mennyire szomorú, hogy az üdvösségre vezető „eszközöket”, szentségek, kereszt, amely az örök-életre vezet, már kezdik felváltani az öröm könnyű útjának „lidérces délibábjai”.

Kimodtuk: **„Imádunk Téged Krisztus, és áldunk, mert Szent kereszted által megváltottad a világot”!** De térdet Nem hajtottunk rá! A tisztelendő úr sem, mi sem, az ifjúság! **Már nem kell térdet hajtani?** Az idősek nem tudnak, izületi panaszai miatt. De mi miért is nem?

II. János Páll pápánk, aki a fiatalok pápája volt, azt mondta: „Ne féljete! Tárjátok ki a kapukat Krisztus előtt”. És Ő maga volt ebben példakép. Utolsó keresztútján, amit láttam, a keresztet magához ölelve imádkozta. Ő célba ért és tiszteletét, elköteleződését külső jelekkel is bizonyította, ki vagyok én, a senki, hogy rendet bontsak és **üljek mint egy báb** az élet fája előtt, vagyis a keresztút alatt?

„Ha nem teszed le a keresztet, nem tudod felvenni!” – hangzott a katekézisben. Ha egyszer felvettük, azt letenni nem tudod, mert ha leteszed az már nem Krisztus-követés.

Amikor csak tudok, bekapcsolódom a Mária Rádióhoz élő adásába, amelyet a Szent Jobb kápolnából közvetítenek havonta, az éjszakai engesztelés alkalmából. Amikor a tizenkettedik állomást végzik: Jézus meghal a kereszten, hallatszik, le-térdelnek, és mély csönd következik, mert az Úr Jézus halála azt hirdeti – nagy volt lelkünk, üdvösségünk ára. De az öröm vallásában már nem térdelünk le, és mellébeszélünk! Félnünk a „kegyelemfertőzéstől”?

„Köszönjük, hogy meghaltál értünk és vállaltad a kereszthalált, és kifizetted adósságainkat”! Ez igaz, de ahhoz, hogy eljussunk az üdvösségre, nekünk is a ránk eső részt mindennap vállalniuk kell.

XVI. Benedek (emeritus) pápa az ifjúsági találkozón azt mondta a fiataloknak: ismerjék meg hitünk tanítását, elmélkedjék át a katekizmust, ne féljenek Jézus Krisztustól, követésétől, mert nem vesz el tőlük semmit, sőt mindent megad bőséggel, ami az örök életre segíti.

Ha meg akarunk maradni hűséges katolikus keresztényeknek, a XXI. században is, akkor azt az életet kell hogy éljük a mai modern világunkban amelyet Krisztus mutatott és azon testvéreink, akik előttünk éltek, jártak, példát adva nekünk, már majdnem két ezer év óta.

Fény Királynője, segíts, hogy fiatal szentjeink példáját és Rózsika példáját és közbenjárását kérve a mai modern kihívások közt és ellenére is követni tudjuk példájukat, Isten nagyobb dicsőségére és lelkünk üdvére. Hasonló kegyelmeket kérünk papjaink számára is. A megtévedteket pedig vezess vissza a tiszta forráshoz, hogy életük legyen, bőségben, ne váljanak botrányunkká, ellenkezőleg, hogy sok jó gyümölcsöt teremjenek.

J. Ferenc Cs.

Nekem is az a személyes tapasztalatom, meglátásom, hogy Szőkefalván már a havonkénti 17-ék témái, ritka kivételektől eltekintve, még köszönő viszonyban sincsenek a 23, vagyis huszonhárom üzenet tartalmával, mondanivalójával. Arról nem is beszélve, hogy egyes részeit legalább picit is megvilágították volna. Meghalt Dr. Molnár Gyula, azaz Gyula bácsi, és vele együtt Szőkefalva is eltemette a „kényes témák” boncolgatását, kifejtését, tovább adását, napirenden tartását?

Bővebben lehet erről meggyőződni a honlap tartalmát böngészve: www.fenykiralynoje.org, amely Istennek hála egy ideje már működni kezdett, színvonalas tudósításokkal, tájékoztatásokkal, ügybuzgó laikusok munkálkodása által. Sajnos voltak olyan előadók – csoportok is – az évek folyamán, akik, amelyek a **magán-kinyilatkoztatásokat**, és tartalmukat lekezelik, (pl. karizmatikusok) esetenként cáfolják, a Gonosz megtévesztő ármánykodásának bélyegzik. Ki-ki ellenőrizze saját tudása, tájékozottsága, belátása szerint, a fenti honlapról.

Szomorú ezt tapasztalni, hiszen annak idején Jakubinyi György érsek úr megvizsgálta és jóváhagyta a jelenések üzeneteit, és buzdított a hely látogatására.

Tudjuk, István atya visszatért az üzenetekre, felfrissítette, de a kifejtéssel, elemzéssel adóssunk maradt, mint a kegyhely papja. Hancu atyát pedig, aki nagyon célratörően közelítette meg a témát, román nyelven, amikor lehetőséget kapott, próbálták mellőzni, nem engedték szóhoz. Azok pedig, akik laikusokként

A r ó z s a f ü z é r

Rózsafüzér Szent István király tiszteletére

Ezen rózsafüzér segítségével Szent István király cselekedeteit, Istenre nyitottságát tudjuk átélmélni.

A rózsafüzér három részre tagolódik a múltat, a jelent és a jövőt felvetítve. Mindhárom részhez önálló bevezetés és részenként három-három kilenced tartozik. Részenként 30-30 Üdvözlégyet imádkozunk ebben a rózsafüzérben. A rózsafüzér néhány különleges megjelenítést is tartalmaz az alábbiak szerint.

A speciális rózsafüzéren a piros a szeretet, a fehér a hit, a zöld a remény színe, mely a három isteni főerényt és a háromságos egy Isten dicsőségét hirdeti, tiszteletét terjeszti, és egyben Mária országának trikolorját szimbolizálja.

A kereszt helyén érem található, az érmen Szent István király látható és körülötte a következő felirat olvasható: „Szent István magyar apostoli király könyörögj érettünk!”

A bevezető részben az első nagy szem fehér, a három kis szem piros, fehér és zöld, a második nagy szem piros. A szentolvasó további háromszor egy plusz kilenc szeménél az első kilenced piros, a második fehér, a harmadik zöld színű.

Az összeköttetést biztosító háromfüles-érem elülső felületén a magyar szentkoronás Szűz Anya, a hátán a magyar szentkoronás Krisztus Király látható.

A szentolvasó háromszor egy plusz kilenc szemes: a Kilenc Angyali Kar és Magyarország, vagyis Regnum Marianum szent védangyalai tiszteletére. A Kilencedeket háromszor imádkozzuk, a múltunkért, a jelenünkért és a jövőnkért.

A hagyományos rózsafüzér segítségével is imádkozhatjuk – értelemszerű használatban. Az éremre vagy a keresztre imádkozzuk a Hiszekegyet.

Ehhez a rózsafüzérhez, annak minden titkához elmélkedés anyag található a 1111 oldalon.

I. Múltunkért ajánljuk fel

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3-szor)... Dicsőség... Szent István...

Üdvözlégy titkok:

1. aki Szent István király által szeretetünket tökéletesítse,
 2. aki Szent István király által hitünket növelje,
 3. aki Szent István király által reményünket erősítse,
- Szent István apostoli király, könyörögj érettünk! Ámen

Kilenced (3-szor): Miatyánk... Üdvözlégy(9-szer)... Dicsőség... Szent István...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

felvállalták a Szőkefalvi küldetést, kezdetben – nem is voltak tisztában, miről szól a lényeg. Nem pénzről, lelki gyakorlatokról, kegyelmekről, csak úgy, hogy gyere Szőkefalvára, vigyél „áldott vizet” és rendben jönnek problémáid.

Szőkefalva üzenete a komoly megtérésről és a közeljövő megrázó eseményeiről szól, nekünk, de még a papoknak is. „*Drága pap fiaim, ébredjetek! A nyáj rossz úton halad!*” (8. jelenés, 2001. 02. 11. – üzenet a papoknak). „*Drága pap fiaim! Legyetek égő fáklák a nagy viharban, amely hamarosan rátok zúdul!*” (18. jelenés, 2004. 02. 26. – idem). „*Drága pap fiaim! Ne legyetek olyan csónakok, amelyek úsznak a vízen, de ha jön egy hullám, elviszi. Legyetek kemény sziklák!*” (21. jelenés, 2004. 12. 11. – idem). „*Drága pap fiaim! Ne essetek kétségbe, mert közeledik a megpróbáltatás órája!*” (22. jelenés, 2005. 03. 10. – idem). „*Eljön az idő, amikor az Egyház mérlegre kerül. Eljön az idő, amikor a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe vezet!*” (Ez részlet az 5. titokból, 2008. 04. 04-én lett nyilvános). És akkor a híveik megmenekülhetnek, azon papoknak? És kik ezek? A tévelygők, „felkapott” népszerű tisztelendők, „testvérek” professzorok, teológusok, sőt püspökök, és bíborosok is, éppen úgy, ahogy a próféciákban, azaz magán-kinyilatkoztatásokban fel volt és van tárva. Papok-papok ellen, bíborosok-bíborosok ellen, csak még nem nyilvánvaló mindenki számára. Vatikánban ott van Róma püspöke, Ferenc pápa – ahogy önmagát nevezi – és XVI. Benedek „emeritus” pápa. Illene mindkettőért hivatalosan is imádkozni, nem csak az egyikért, a szentmise keretében is, mert részletek ide vagy oda, a valóság abszurduma, hogy a hivatalos titulusok szerint is két pápája van Egyházunknak, hogy meddig, Isten tudja. De ez tény.

Szembe kell nézzünk a tényekkel, eseményekkel, a valósággal. Ez persze mindenki számára, akár pap, akár laikus az illető nagyon komoly kihívás, feladat, nehéz felvállalni. És ha ezt tesszük, a sátán erősebben fog támadni, azzal is számolni kell. De az Isten a sátánnál erősebb! A Biblia tanúsága szerint a sátán fejét egy asszony, a Szűzanya fogja eltaposni. Ezért is érdemes a Fény Királynője üzeneteit olvasni, fontolóra venni rendszeresen!

Tehát ennyire „nehéz” zűrzavaros időket élünk, és még a java ezután következik. Ideje, hogy felébredjünk, és cselekedjünk is. Ezért fontosak az üzenetek, és a válaszunk rájuk, csak étellel, tetteinkben mérhetőek, mert csak így remélhetjük és kérhetjük a Fény királynőjének segítségét, pártfogását. Különbön önmagunkat csapjuk be, és elsodor a kibontakozó modernkedő áradat!

Z Imre

1. aki hírül adatta Géza fejedelemnek fia, István eljövételét,
 2. aki arkangyalai által juttatott István királynak Magyar Szent Koronát,
 3. aki Szent István király által hittérítőket hívott, városokat, templomokat és püspökségeket alapított a pogány Kárpát-medencében,
- Szent István apostoli király, könyörögj érettünk! Ámen

II. Jelenünkért ajánljuk fel

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3-szor)... Dicsőség... Szent István...

Üdvözlégy titkok:

1. aki angyalai által segítsen,
2. aki testvérének nevezzen,
3. aki országába befogadjon,

Szent István apostoli király, könyörögj érettünk! Ámen

Kilenced (3-szor): Miatyánk... Üdvözlégy(9-szer)... Dicsőség... Szent István...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

1. aki Szeplőtelen Édesanyjának István király által szent országot alapított,
2. aki Szeplőtelen Édesanyjának felajánlotta Szent István király által Magyarországot, a magyarságot és a Magyar Szent Koronát,
3. aki által a Szűz Anya elfogadta Szent István királyi adományát,

Szent István apostoli király, könyörögj érettünk! Ámen

III. Jövönkért ajánljuk fel

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3-szor)... Dicsőség... Szent István...

Üdvözlégy titkok:

1. aki glóriával ékesítsen,
2. aki a Mennyei Jeruzsálembé vezessen,
3. aki az Örök Hazába felvegyen,

Szent István apostoli király, könyörögj érettünk! Ámen

Kilenced (3-szor): Miatyánk... Üdvözlégy(9-szer)... Dicsőség... Szent István...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

1. aki Gizella királynét és Imre herceget égi koronával jutalmazta,
2. aki legtöbb szentet az Árpád-házban érlelt,
3. aki által Szent István király kérésére a Mennyei Jeruzsálem alászáll,

Szent István apostoli király, könyörögj érettünk! Ámen

Lejegyezte: Kocsik Magdolna (2007.03.14.)

Új rózsafüzérek, Stella Mari Alapítvány